BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN !

savaş yolu

22

HAFTALIK GAZETE

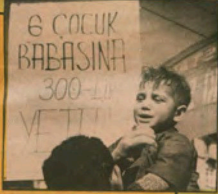
26 EYLÜL 1979 ÇARŞAMBA

YIL:1

10 TL

Bu sayıda

Türkiye Komünist Partisi 60 yaşına bastı *(Sayfa-4)*

Toplu sözleşme döneminde bazı sağ ve "sol" saldırılar üzerine *(Sayfa-6)*

Beria Onger'le bir konuşma *(Sayfa-7)*

İşçi sınıfı ve seçimler *(Sayfa-12)*

İşçi sınıfının seçim ajitasyon ve propoganda ilkeleri *(Sayfa-13)*

İran'daki son gelişmeler *(Sayfa-10)*

Bağım...
ad...
Beria On...
...
sınıfı...
program...
savunuyo...

Seçim için program değil devrim için program

29 Ağustos

■ Genel Kurmay başkanı Evren, Türkiye'nin Yunanistan'ın NATO askeri kanadına dönmesini NATO'nun güç lenmesi açısından memnuniyetle kabul edileceğini bildirirken; Türkiye'de bulunan Güney Avrupa Müttefik Kuv vetleri Başkomutanı Oramiral Shear, CENTO'nun dağılmasından İran'daki olaylardan sonra NATO'nun Güney doğu bölgesinin güçlendirilmesinde Türkiye'nin yerinin daha da önem kazandığını belirtti.

30 Ağustos

■ Cumhurbaşkanı Korutürk 30 Ağus tos mesajında «Bu topraklar üzerinde kurtarılmış bölgelere dil, ırk, sınıf, mezhep ayrımına dayan dırılmak istenen faaliyetlere yer yoktur. Bazılarının başı ezilecektir» dedi.

■ Hürriyet gazetesinde CHP - AP işbirliği çağrısının çıkmasından sonra, sermaye kesiminden bu yoldaki çağrı ve çabalar yoğunlaşıyor AP - CHP koalisyonu yeniden gün deme getiriliyor.

31 Ağustos

■ Yeni Bankalar Yasası yürürlüğe girdi. Yasaya göre bir bankanın itibarını zedeleyecek yayın yapmak yasak. Yeni Bankalar Yasası sermaye çevrelerini memnun etmedi. Tekelciliği engellemekten ve bankaların gücünü kırmaktan ise uzak olduğu bildiriliyor.

■ TİP, TSİP ve ilerici çev reler Korutürk'ün demecini sert biçimde eleştirdiler.

■ Çorum, Suluova, Tokat Havza ve Merzifon'u sel bastı. Suluova'da Çeltek Maden Ocağında onaltı kadar olduk ları samlan bir grup işçi su ve toprak altında kaldılar.

■ İKD Genel Başkanı Beria Onger, seçimlere İstanbul'dan bağımsız senatör aday olarak katılacağını açıkladı.

1 Eylül

■ 1 Eylül Dünya Barış günü İstanbul Eskişehir ve Bursa'da düzenlenen toplantı ve gecelerle kutlandı.

■ Halkevleri Genel Başkanı Tabi' Senatör Ahmet Yıldız «Sıkıyönetimin Halkev lerine karşı önyargılı bir düş manlık tutumu içinde olduğunu açıkladı.

3 Eylül

■ Maden Ocağında su baskını sonucu mahsur kalan onaltı işçiyi kurtarabilmek için ilk kez Ereğliden kurtarma ekibi istendi.

■ Partiler önseçim yaptılar. CHP'de genel olarak mer keze muhalifler, özellikle Topuzcuların adayları kazandı.

■ Hür teşebbüs Konseyi Korutürk'ün demecini destek lediklerini bildirdi.

4 Eylül

■ Toprak altında kalan ve kurtarma çalışmalarının yetersizliği yüzünden hayatlarından umut kesilen 16 işçinin çalıştıkları kömür ocağının sahibinin MHP milletvekili adayı olduğu saptandı.

■ Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Ankara Halkevleri şubelerini aradı. «Halkevlerin de Atatürkçülüğe aykırı tutum» sürdüğünü bildirdi' Sıkıyönetimin Halkevlerini kapamaya hazırlandığı ileri sürülüyor.

■ Türk-İş yönetim kurulu Rize'de toplandı. «Toplum sal anlaşmanın» geleceği ve Türk-İş hükümet ilişkileri görüşülüyor.

5 Eylül

■ CHP Küçük Kurultayı başladı. Ecevit CHP dışı sola sert biçimde çatarken Demireli Hürriyet gazetesinin Bir lik çağrısına uymaya davet etti. CHP dışı sol'la ilişki kuran partililer cezalandırılmak la tehdid edildi.

■ Halkevleri Genel Başkanı Yıldız, Sıkıyönetimi «key fi suç üretmekle» suçladı.

■ Çeltek kömür ocağında ki 16 işçi halâ kurtarılamadı. Ocak sahibinin MHP'li ol duğ açığa çıkınca MHP eğilimli basın işçilerin ülkücü olduğunu, mahsus kurtarılmadıklarını yaymaya başladılar.

6 Eylül

■ Ortadoğu Yıldırım Ordusu'nun bir bölümü olan ABD Deniz Piyadelerinin Kıbrıs'a yerleşmelerinden sonra Merzifon hava üssüne de 200 ABD Hava askeri geldi. Askerler üsse yerleşirken, ABD Türkiye'ye eskiden vermesi gereken ancak durdurulmuş olan 11 milyon 800 bin dolar lık yardımı yeniden vermeyi kabul etti.

■ NATO Avrupa Müttefik Kuvvetleri Komutanlığına getirilen Orgeneral Rogers Türkiye'ye geldi ve Türkiye'nin NATO içindeki stratejik öneminin arttığını vurguladı.

■ Türk İş Yönetim Kurulu Rize'de yaptığı toplantı sonucunda, hükümetin uyma dığı gerekçesiyle toplumsal anlaşmayı feshettiğini açıkladı.

■ CHP Hakkâri milletvekili Ahmet Zeydan CHP'den istifa etti.

"KAFA EZME, ÖZLEMLERİ

Korutürk'ün, «bazılarının başının ezileceğini bildiren ve açıkça Türkiye ilerici güç lerini hedef alan 30 Ağustos mesajı, Hürriyet Gazetesinin ve bir kısım tekelci çevrelerin, «ülkenin bütünlüğünün, sağlanması, kardeş kavgasının engellenmesi» türünden gerekçelerle yeniden gündeme getirdikleri AP-CHP koalisyonu çağrısına eş düştü. Emperyalizm, tekelci sermaye CHP'yi istediği kadar sağa çektikten ve ülkede genel bir çözümsüzlük havası yarattıktan sonra, şimdi ara seçimler sonrasında, gericilik güçlerinin eski istemi olan AP-CHP gerici koalisyonu formülünü yeniden gündeme getiriyor.

Böyle bir iktidarın kimleri hedef alacağı ve demokratik hak ve özgürlüklere karşı tavrının ne olacağı ise, Cumhurbaşkanının 30 Ağustos mesajında kendini ortaya koyuyor.

CAN BORCUNUZ VAR

Amasya, Çorum ve Samsun bölgesinde ayın başında yağan şiddetli yağmurlar birçok yoksul köylünün hayatına mal oldu. Evlerini, ekinlerini, hayvanlarını aldı götürdü. Büyük Çeltek kömür işletmesinde de göçüğe yol açtı. İnsanlara aydınlık, ısı getirmek için çalışan 16, belki daha fazla işçi güvenliksiz koşullarda çalışmanın bedelini canlarıyla ödediler. Evet tekelcilerin düzeninin, onların devletinin can borcu hanesine 16 işçi daha yazıldı.

Göçükten bu yana 10 küsur gün geçti. İşçilere halâ ulaşılamadı. Getirilen teknik donanım yetersiz kaldı. Ocapompaları çalıştırılamadı.

Su boruları patladı. Ve ülkenin Başbakanı «Şu anda Allahtan en büyük dileğimiz onların kurtulmasıdır, inşallah kurtulurlar» buyurdular.

Yeraltı kaynaklarını emperyalizme, özel sektöre peşkeş çekenler, işçilerin, emekçilerin iliklerini, kemiklerini kâr elde etmek için kurutmaya çalışanlar, elbette insan canına değer vermezler.

Bunları denetleyen, iş güvenliğini gözeten yoktur. Ama bu böyle gitmeyecektir.

Devletleştirilecek yeraltı madenlerinde iş güvenliğinin sağlanacağı 6 saatlik işgücünün uygulanacağı ücretlerin diğer işlerden daha yüksek tespit edileceği günler için ileri demokratik bir düzen için, tekelcilerin büyük toprak beylerinin düzenine karşı savaşan güçler günden güne artıyor.

ECEVİT'İN SOL'A TEHDİTLERİ

CHP Küçük Kurultayında gerek Kurultay raporu gerekse CHP Genel başkanı Ecevit'in konuşmaları, CHP yönetiminin hızlı sağa kayışını ve antidemokratik eğilimlerin gelişmesini bir kez daha vurgularken Ecevit'in bu güne kadar «sol»a karşı en sert çıkışına da sahne oldu. Ecevit, seçimlerde CHP'yi desteklemeyeceği anlaşılan sol'a çatarken, sol'la ilişki kuracak CHP'lilerin cezalandırılacağını da söyledi. AP-CHP koalisyonunun gündeme getirildiği, Ecevit'in Demirel'i AP-CHP işbirliği çağrısı doğrultusunda davranmaya davet ettiği bir dönemde, sola karşı sertleşme ve kesin düşman tavır, bir yönüyle de parti içindeki sola karşı bir tehdid olarak yorumlanıyor. Tekellerin istemi olan AP-CHP işbirliğinin gerçekleşebilmesi için, CHP yönetimi karşısında engel olarak gördüğü partinin sol kanadını tasfiye, hiç değilse sindirme amacı güdüyor.

EMPERYALİZMLE SARMAŞ DOLAŞ

Önce General Chear, «Türkiye'nin NATO'daki önemini vurguladı. Sonra Genel Kurmay Başkanı Evren, emperyalizmin jandarmalığını yüklenmeye ne kadar istekli olunduğunu bir kez daha tekrarlarken, Yunanistan'ı da NATO'ya çağırmayı ihmal etmedi. Daha sonra Amiral Rogers, Türkiye'nin NATO içindeki stratejik önemini anlattı. Bu arada 200 ABD hava askeri, ABD'nin, Ortadoğu'daki ilerici, devrimci gelişmeleri baltalamak üzere kurduruğu Yıldırım Ordusunun bir bölüğü olarak Merzifon üssüne geldi. Haber ABD diplomatik çevrelerince doğrulanırken Başbakan bu askerlerden haberi olmadığını söyledi.

NATO ve emperyalizme askersel ve siyasal alanda daha sıkı bağlanmanın göstergeleri olan bu gelişmeler, tezgâhlanmak istenen AP-CHP koalisyonundan, CHP'nin sağa çekilmesinden, Türkiye demokrasi güçlerinin başı üzerinde dolaştırılan «baş ezme» tehditlerinden, Doğu'da Kürt halkı çevresine örülmekte olan provokasyon ve baskı zincirinden bağımsız düşünülemez.

Haftanın ardından

7 Eylül

■ Ecevit, 200 ABD askeri nin Merzifona geldiklerinden haberi olmadığını söyledi.

■ Doğu sorunu tekelci ba sın ve gerici çevreler tarafın dan yeniden gündeme getiriliyor. Tercüman gazetesi «Or du'nun Doğu'daki durumdan rahatsız olduğunu bildirirken Aydınlık Apo'cular konusunda yoğun yayın sürdürüyor. Kürtçü hareketin ülke bütün lüğünü tehdit ettiği» ve «bö lücülük» iddiaları yaygınlaş tırılıyor.

■ 1979 Ara seçimlerine partilerden ve bağımsız olarak katılacak adaylar belli oldu ve ilân edildi.

8 Eylül

■ Faşist terör tüm yoğun luğuyla sürüyor. Turgutlu - da bir fırını basan faşistler üç kişiyi öldürdü.

■ Ankara sıkıyönetim ko mutanlığı Brecht Kabare oyu nunu yasakladı.

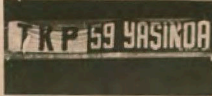
9 Eylül

■ Hakkari Milletvekili Zeydan yeniden CHP'ye döndü.

■ Çeltek kömür ocağında kalan 16 işçiden tümüyle umut kesildi. MHP'li patron işin içinden sıyrılmaya çalışıyor.

■ THA, CİA'nın Doğu Anadolu'da Kürt sorunu yarat mak istediği haberini verdi.

10 Eylül

■ TKP'nin 59. yıl dönümü kutlanıyor.

■ Brecht Kabare'den son ra Ankara Sıkıyönetim Komu tanlığı Nazım'ın Memleketim den İnsan Mezarları'nı da ya sakladı.

■ Üç fırın işçisinin faşist lerce öldürüldüğü Turgutlu'da tüm fırınlardaki işçiler bir günlük protesto boykotu yap tılar. Ekmek çıkarmadılar.

11 Eylül

■ Demirel'in, iktidara ge lince Anayasayı değiştirecek lerini söylemesinden sonra Anayasa değişikliği tartışma ları büyüyor.

■ Türk İş'in Çalışanlar Partisi kuracağı söylentileri yeniden gündeme geldi.

ANAYASA PAZARLIKLARI

AP Genel başkanı Demirel bir kez daha, iktidara geldik lerinde Anayasayı değiştire - ceklerini açıkladı. 12 Mart döneminde demokratik özü kuşa çevrilmiş Anayasada, demokratik ve ilerici ne kalmışsa onu da budamayı böylece, önümüzdeki dönemde demokrasi ortamını daha da daraltıp, tüm ülkede sıkıyö - netimsiz sıkıyönetim yarat - mayı amaçlayan böyle bir plan, ilerici çevrelerde tep - kiyle karşılandı. Ancak Anayasa değişikliği tartışmaların sadece AP çevrelerinde kalmadığı, CHP çevrelerinde ve merkezinde de tartışıldığı gözleniyor. Her ne kadar CHP'de tartışılan değişiklik lerin Parlamento ve seçmenlere yönelik «teknik» değişik - likler olduğu söyleniyorsa da Anayasa değişikliği sorunu - nun hem AP hem de CHP'de aynı zamanda gündeme gelmesinin, AP-CHP işbirliği nin tezgâhlandığı şu günlerde, bu işbirliğinin pazarlık noktalarından biri olacağı anlaşılıyor.

"KÜRT SORUNU" TEZGAHI

Doğu'da «bölücülük» ve «Kürt ayaklanması tehlike - si» konusunun AP'nin başlat tığı kampanya ile faşist o - daklar tarafından gündeme ge tirilmesi, dikkatlerin bu konu üzerine döndürülmesi yolundaki çabaların yoğunlaş - tırılması, özellikle «Apo»cu - luk sorunu çerçevesinde mao cu çevrelerin ve Aydınlık gazetesinin de katılmasıyla ya ratılan provokasyon ortamı büyük bir tezgâhın hazırlanmakta olduğunu gösteriyor. Cumhurbaşkanı'nın 30 Ağus tos mesajında açıkça görü - len «kafa ezme» tavır ve tut kusu orduya yaygınlaştırıl - maya; yaratılacak ortamda Kürt halkının tüm demokratik hakları bir kez daha kan la, işkenceyle yok edilirken, Türkiye ilerici hareketi üzeri ne yeni baskı gerekçeleri hazırlanmaya çalışılıyor.

Bu arada, THA'nın verdiği CIA'nın Doğu Anadoluda bir Kürt sorunu yaratma yolunda çabalar içinde bulunduğu haberi, işbirlikçi tekelci sermaye ve gerici çevrelerin son günlerdeki tezgâhlarıyla bü - tünleşiyor. Habere göre CİA, «Kıbrıs'a karşı Doğu Anadolu bölgesi» adı altında uygu lamaya soktuğu planla Orta doğu'da Kürt sorununu ken - di amaçları doğrultusunda geliştirmeyi amaçlıyor. Ge - lişmeler, bir kez daha, CİA, emperyalizm, yerli gericilik güçleri, işbirlikçi tekeller ve maocu ortaklığını ortaya ko - yuyor.

Yorum

14 Ekim seçimlerinde platformumuz

14 Ekim araseçimleri faşist terörün yeni bir tırmanış içine girdiği, can güvenliğinden eser kalmadığı, Doğu'da Kürt halkı, Türkiye genelinde ise tüm ilerici demokrat güçler üzerinde yeni provokasyonların ve bu provokasyonları bahane edinerek yeni bir antidemokratik baskı dalgasının tezgâhlandığı bir ortamda yapılıyor. 19 ilde sıkıyönetim, ilan ediliş gerekçesi olan «anarşi ve terörü durdurma» yolunda, en küçük bir adım atamadan olsa olsa, işçi sınıfı, emekçi halk demokrasi güçleri üzerinde bir baskı aracı olma niteliğiyle sürüyor. Ve yakın tarihte ilk kez, seçimlerin sıkıyönetim altında yapılmasına tanık olunuyor.

1979 ara seçimleri, bir yandan böyle bir baskı ortamında, bir sıkıyönetim düzeninde yeraldığı için, öte yandan Türkiye işçi sınıfının kendi siyasal örgütü üzerindeki yasak, Türkiye Komünist Partisi üzerindeki yasak sürdüğü için, gerçek anlamda demokratik bir seçim olmaktan uzak. Ancak Türkiye işçi sınıfının siyasal örgütü, tüm bu koşullara karşın, yine de seçimlere aktif katılmaktan geri durmayacaktır Çünkü, işçi sınıfı, onun öncü partisi için seçimler, parlamento, halk yığınlarının istemlerini dile getirmek, savaşlarını desteklemek, yığınlara seslenmek için bir kürsü, bir araçtır. İşçi sınıfı ve onun örgütlü gücü, seçim dönemlerinde parlamentoya işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarlarını en tutarlı savunan adayların girmesi için çalışır. Değişik burjuva partilerinin, sömürü ve baskı düzenini, işbirlikçi tekelcilerin büyük toprak beylerinin çıkarlarını savunan politikalarını, parlamento oyunlarını halk yığınlarının gözleri önünde sergiler. Türkiye işçi sınıfının öncü siyasal örgütü, seçimleri, parlamenter çalışmayı küçümseyen görüşleri de parla mentarizme saplanan, parlamenter çalışmayı, işçi sınıfının, halkın yığın savaşlarından daha önemli gören ve öne çıkartan tutumları da eleştirir.

İŞÇİ sınıfımızın örgütlü gücünün hedefi, bu seçimlerde, Leninci politikasını, bunalımdan devrimci çıkış yolu için ulusal demokratik güçlerin cephe birliğini, ileri demokratik bir erkin gerekliliğini en geniş yığınlara duyurmak, işçi sınıfının, tüm ilerici, demokrat, yurtsever güçlerin eylem birliği yolunda adımlar atmak, böylece gerici faşist güçleri geriletmektir. Bu, ancak, seçim kampanyasının yığınların Parlamento dışı savaşımına bağlanabilmesiyle, bu savaşımı güçlendirebilmesiyle olanaklıdır.

TÜRKİYE'nin bugünkü koşullarında, yaklaşan ara seçimler, bu Leninci ilkeler açısından da özel bir önem kazanıyor. Tüm ulusal demokratik güçlerin birliğinin her zamankinden daha yaşamsal olduğu bir dönemde, Türkiye işçi sınıfının siyasal partisi emekçi halkımızın istemlerini, işçi sınıfının programı temeli üzerinde, bu seçimlerde, tüm ulusal demokratik güçlerin eylembirliği platformu olarak ortaya koyuyor.

NEDİR bu eylembirliği platformunun ilkeleri? NATO'dan çıkılması, ABD, NATO üslerinin topraklarımızdan sökülüp atılması, ikili anlaşmaların iptali gibi antiemperyalist istemler... Emperyalizmin ve tekellerin ülkedeki tüm vurucu güçlerinin, faşist örgütlerin, odakların dağıtılması, faşistlerin devlet aygıtından temizlenmesi gibi antifaşist istemler... Sıkıyönetimin, tüm antidemokratik yasaların, TKP üzerindeki yasağın kaldırılması, ulusal baskılara son verilmesi gibi demokratik istemler... Ücretlerin, maaşların, taban fiyatlarının artırılması, vergi yükünün halkın sırtından alınması tekellerin gücünün kırılması demokratik toprak reformu gibi antitekel, antifeodal istemler... Silahlanma yarışına son verilmesi, sosyalist ülkelerle dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi, barışçı, blok dışı bir dış politika izlenmesi gibi barıştan yana istemler...

İŞTE 14 Ekim araseçimlerinde Türkiye işçi sınıfının öncü siyasal örgütü böyle bir platform temelinde, bu istemleri savunan adayları destekliyor. Böyle bir platform temelinde, ara seçimlerde ilerici güçlerin eylem birliğinin sağlanması için bu istemleri savunan, bağımsız, TİP'li, TSİP'li, CHP'li ve Kürt demokratı ilerici adayların, tüm ilericiler, devrimciler, yurtseverler, sosyalistler, komünistler tarafından desteklenmesi için savaş veriyor.

Türkiye Komünist Partisi 60 yaşına bastı

İ. BİLEN
Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi Genel Sekreteri

DÜN ve bugün... 60 yıl! Dile kolay.. Çok çetin, çok zarp, hiç acımasız bir savaş yolu... Onurlu bir savaş tarihi... Türkiye Komünist Partisi, bugünkü Türkiye - nin en eski partisi. Kadroları ve atılımlarıyla, savaşlarda direngenliğiyle, esnekliğiyle en genç bir parti.

Kendine özgü bir yanı, bu 60 yılın 58'ini illegal, gizli, yasak altında geçirmesi, böylesi bir koşul altında savaşmasıdır. Bu hiç de kolay bir savaş değildir. Bu çetin koşul, partimizi, komünistleri iki alanda hem gizli, hem açık, legal ve illegal çalışmaya zorlamıştır. Böylesi bir savaş, çok ustalık, direngenlik, özveri isteyen bir iştir.

Türkiye Komünist Partisi'nin uzun yıllar boyunca böylesi bir savaş yürütmesi, başlıca iki etken ve etmene dayanır: Birincisi, Mark - sizm - Leninizm ilke ve ülkülerine göre kurulmasıdır, bu yoldan ayrılmamasıdır. İkincisi, toplumun en devrimci gücü olan işçi sınıfına kopmaz bağlarla bağlı kalması, proletaryanın ve halkımızın çıkarları için canla başla savaşmasıdır.

Türkiye Komünist Partisi, halkımızın salgıncı emperyalistlere, onların anayurdumuza dalan ordularına karşı, bu salgıncılara dayanan, onlara uşaklık eden padişah hükümetine, tüm gerici güçlere karşı silaha sarıldığı, ayaklandığı günlerde kurulmuştur. Türkiye Komünist Partisi'nin kurucularından birçoğu, ta baştan, daha 1919 yılından silaha sarılan işçilerin, köylülerin başına geçmişler, onları ör - gütlemeye koyulmuşlardır. Bu olay, Türkiye Komünist Partisi'ne silinmez damgasını vurmuştur. Komünistler, bu dönemde, hem gizli toplantılar yapmışlar, hem açık çalışmışlar, hem ateş boylarında düş - mana karşı çakmak çalmışlar, hem gizli bastıkları bildiri ve çağrıları

«Türkiye Komünist Partisinin parolası, «fabrikalar kalemizdir» belgisidir. Partinin kadro kaynakları en başta bunlardır. Parti bu kaynaklara indikçe, sendikal hareketlere, yığınsal örgütlere sarıldıkça, o kadar hızla, sağlam köklü gelişiyor, güçleniyor.»

yurdumuza dalan askerlerin arasında dağıtmışlardır. Bunu hem İstanbul'da, İngiliz, Fransız, İtalyan askeri birlikleri arasında, hem Sakarya'da, Kütahya'da, daha birçok yerlerde, savaş kesimlerinde vuruşurken Yunan askerleri arasında yapmışlardır.

Türkiye Komünist Partisi, baştan, Türkiye Komünist Partisi adıyla kurulmuştur. Birinci kongresi 10 Eylül 1920'de toplanmıştır. Legal-açık çalışabilmek için, o günlerin koşullarına ve diline uygun bir biçimde, «Halk İştirakiyun Fırkası - Halk Komünist Partisi» adını bir zaman kullanmıştır. Kimi üyelerini Meclis'e sokmuştur. Birinci Büyük Meclis'te oluşan Halk Zümresi, böylesi bir çalışmanın sonucu ortaya çıkmıştır.

Böylesi bir çalışma sistemi, Lenin'ci ilkelere kalıbı kalıbına uygun dur.

Lenin, legal ve illegal savaşım biçimlerini vurgular ve «illegal savaşım biçimlerini legal savaşımın her biçimiyle birleştirmede yete - neksiz olan devrimciler, gerçekten zavallı devrimcilerdir» der.

Lenin'in bu öğüdü, bu vurgulaması partimiz için çok önemlidir. Bugünkü Türkiye, söz yok, Kurtuluş Savaşı yıllarındaki Türkiye değildir. Koşullar değişmiştir. Sınıfların yeralımı, güçlerin oranı, dengesi değişmiştir. İşçi sınıfı nicel ve nitel, sayıca ve örgütsel bakımdan memleketin politik yaşamında etkinliğini, savaşta rolünü kat kat arttırmıştır. O, savaşlarda başı çekiyor. Amerikan boyunduruğuna, NATO'ya, işbirlikçi - tekelci egemen çevrelerin saldırılarına karşı canla başla savaşıyor. Kanla, kurşunla gelen faşist tırmanışa karşı en büyük özveriyle göğüs geriyor. «MHP Kapatılsın!», «NATO'ya Hayır», kampanyaları, gösteri, protesto yürüyüşleri bunun en canlı, en yeni örnekleridir.

Yığınlar neredeyse, savaşlar neredeyse, komünistler kesinlikle orada olmalıdırlar. Türkiye Komünist Partisi, komünistler bu dev - rimci ilkeye sonuna kadar bağlıdırlar. Bu ilkeyi yadsıyanlar, Lenin'in belirttiği gibi sözde devrimcilikte mangalda kül bırakmayanlar, kimi sosyalistler, faşist tırmanışa karşı, azılı gerici güçlere, örgütlere, kanlı teröre, sıkıyönetime karşı savaştan yan çiziyor. Bu açık savaş alanını en kritik günlerde bırakıyor, kaçıyor. Tüm ulusal demokratik güçlerin, örgütlerin, özellikle işçi sınıfının birliğini savunacağı yerde, en sinsi biçimlerde arkadan, yandan Türkiye Komünist Partisi'ne saldırıyor.

İki ateş boyu

Türkiye Komünist Partisi, ta baştan, kurulduğu günden, iki ateş boyunca savaşagelmiştir. Birisi, başta geleni, emperyalizme, onun uydusu işbirlikçi burjuvaziye, gerici erke oturan güçlere, örgütlere karşı ulusal bağımsızlık, demokrasi yeryüzünde barış, komşularımızla, en başta Sovyetler Birliği ile iyi dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi için sürdürülen savaş.

Bunun yanısıra, zorlu bir savaş boyu, ayrı ayrı kesimleri, dalları, alanları olan bir savaş boyu vardır: İdeolojik savaş!

Türkiye Komünist Partisi, baştan beri, hem işçi sınıfı içinde, hem kendi içinde sağ ve «sol» oportü - nizmin her türüne, bozguncülara, bölücülere, fraksiyonculara, burjuva, küçük burjuva ideolojilerine, her tür sapık akımlara karşı savaşagelmiştir. Dünya komünist hareketinin Marksizm-Leninizm teme - linde birliğini, proletarya enternasyonalizmini koruyagelmiştir. Böylesi bir savaş vermeden, bu savaşımı sürekli yürütmeden parti ayakta kalamaz. O, işçi sınıfını, halkımızı savaşlarda utkuya ulaştıramaz.

Marksizm-Leninizm ilkelerini, partinin politikasını eylemsel, aktif uygulamak için savaş! Bu po - litikayı atlama, çarpıtma girişimlerine karşı yığınlara inmek için savaş! İşçi hareketi içinde, sendikal hareket içinde, burjuvazinin sürdürmek istediği bölücülüğe, sendikal hareketi çürütme, kötürüm - leştirme politikasına, sarı sendikacılığa, sınıf uzlaşmacılığına karşı savaş!

Dünyada olduğu gibi Türkiye - de de proletaryanın ilk örgütlen - mesi sendikalar aracılığıyla olmuştur. Ama bu gelişme, Lenin'in belirttiği gibi, sendikalarla işçi sınıfının devrimci partisi arasındaki bağlar olmadan ilerlememiştir ve ilerleyemez.

Türkiye Komünist Partisi onun kurucuları, ta baştan, daha ilk adımdan gerçek sınıfsal sendikalar kurmak için savaşa sarılmışlardır. İşçi sınıfının çıkarları temelinde, en geniş sendikal birliği savunagelmişlerdir. İstanbul'da 1919'da bu kez emperyalist salgıncıların çiz meleri altında olduğu bir dönemde İşçi Birliğini kurdular. Kurucuları arasında Etem Nejat yoldaşı ve daha başkalarını görüyoruz. Daha sonra, yine Kurtuluş Savaşı içinde, Komünist Partisi, Kızıl Sendikalar Konfederasyonu'nu kuruyor. Bu örgütün ilk kongresi Mersin'de toplanmıştır. 1924'te, Cumhuriyetten hemen sonra Amele Teali Cemiyeti geldi. Bu Federasyon, yine komü - nistlerin, TKP'nin girişimiyle kuruldu. Burjuvazi, hükümet bu sendikaları, federasyonları kapattı. Yöneticilerini İstiklâl Mahkemeleri'nde yargıladı. Bunlara ağır kürek cezaları verdi. Komünistler bu bar barca baskılara boyun eğmediler. Parti 1945 yılında yeni tipte sendikalar ve federasyon kurdu. Hükümet bunu da kapadı. Ama sendi - kal hareket durmadı. Terör, sıkı - yönetimler, zındanlar, komünistleri bilinçli işçileri korkutamadı. Tür - kiye'de sendikal hareketin oluşu - munda böylesi bir maya vardır.

Lenin bize ne diyor? «Proleter, yarı-proleter yığınların bulunduğu kurum, dernek ve birliklerin içinde en gerici olanlarında bile, propa - ganda ve ajitasyonu sistemli bir biçimde, öngül, direşken, yılmadan sürdürmek için her tür özveriye ve en büyük engelleri aşmaya yetenekli olunuz.»

Komünist Partisi, yüce Lenin'in bu öğüdünü kendisine kılavuz edinmiştir. Yalnız işçiler arasında, sendikalar içinde değil, kadın, gençlik, köylü ve her tür yığın örgütleri arasında, içinde bu ilkelere dayalı eylem yürütmek... İşçi sınıfının bağlaşıkları arasında, en başta köylü yığınlar, esnaf, zanaatçı, orta katmanlar arasında aynı titizlikle, özveriyle, sabırla, yılmadan çalışmak!

Türkiye Komünist Partisi ku - rulduğu günden beri burjuva ulusçuluğuna, şovenizme, ulusal baskı ve ezgiye, egemen gerici sınıfların zorla başka ulusları özümseme politikasına karşı savaşagelmiştir.

Komünist Partisi, ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirlemesi hakkını, bu Lenin'ci ilkeyi her zaman savunmuştur. O, Türk ve Kürt halkının, tüm azınlıklar - dan emekçilerin ortak düşmana karşı savaşta birliğini savunmuş - tur. Bu gerçeği kimse çarpıtamaz.

Türkiye Komünist Partisi, komünistler böylesi bir savaşı başarıyla yürütebilmek, alın akıyla bu savaşlardan çıkabilmek için Lenin'ci ilkeleri vargücle savunmak, bu ilkeleri temiz tutmak, gözbebeği gibi korumak yolundan ayrılmıyor, ayrılamaz. Bu savaş, komünistlerin her parti üyesinin kutsal görevidir.

Türkiye Komünist Partisi'nin parolası, «fabrikalar kalemizdir» belgisidir. Partinin kadro kaynakları en başta buralardır. Parti bu kaynaklara indikçe, sendikal hareketlere, yığınsal örgütlere sarıldıkça, o kadar hızla, sağlam, köklü gelişiyor, güçleniyor. Ancak yığınsal atılımlar yürüttükçe, anti-emper - yalist, anti-faşist direnişleri yığınsal, ülke çapında geliştirdikçe, işçi sınıfının çıkarlarını, tüm halkımı-

zın ulusal çıkarlarını savundukça, ulusal çapta adı sayılır, sözüne, ey lemlerine güvenilir devrimci bir parti olarak boy veriyor.

Bu savaşta temel parti örgüt - lerinin rolü büyüktür. Türkiye Komünist Partisi, Marksçı - Leninci ilkeleri ne kadar sağlam tutarsa ve ne kadar etkili savaşırsa, yığın eylemlerine sarılırsa, boy atma süreci o oranda başarılı ve o kadar büyük olacaktır. Kadrolar devrimci savaş ların içinden gelir. Böylesi devrimci, Leninci kadrolar, böylesi bir par ti her zorluğu çözer, proletaryayı ve halkımızı utkuya götürür.

Partinin Lenin'ci birliği

Kadro sorunu, partinin Leninci Birliği sorunu diyalektik bir bütündür, birbirinden ayrılmaz. TKP onun Merkez Komitesi, yönetimi yurt içinde ve dünyada olup bitenleri, en canlı olayları biteviye izliyor. Eylem programının ışığında konum alıyor. Taktik kullanıyor, karar veriyor. Parti örgütleri bu kararları tüzüğe göre eyleme geçiriyor. Yönetimde, eylemde parti, de mokratik santralizmden ayrılmıyor. Parti disiplini, üyelerin çalışmaları, yetkileri, görevleri böylesine canlı bir eylem içinde uygulanıyor.

Tarihte hiçbir sınıf kendi arasından hareketi örgütleyebilecek, yönetebilecek yetenekli bir kadro ileri sürmeden politik egemenlik kazanamamıştır. Devrimci, yetenek li bir kadro herşeydir. TKP'de komünist morali temiz tutmak, özveri, yiğitlik, doğruluk, yoldaşlık say gısı, sevgisi, parti disiplini, açıkyüreklilik parti üyelerinin en belir - gin çizgileridir. Komünist Partisi, biz komünistler Lenin'in bir öğü - düğü hiç kafamızdan çıkarmıyo - ruz. Lenin der ki:

«Biz düşman karşısında bile yanlışlıklarımızı gizlememeliyiz. Bundan korkan devrimci olamaz. Soğukkanlılığı ve dayancı kaybetmemek, geçmişte yapılan hataları içtenlikle düzeltmek, işçi yığınları arasında sendikalarda ve bunların dışında çoğunluğu kazanmak için direşken çalışmak.» Biz TKP üyele ri, biz komünistler eylemlerimizdeki zayıflıkları, yanlışları hiçbir zaman sessizce geçiştirmedik, geçiş - tirmeyeceğiz. Tersine, bu zayıflık - lardan, yanlışlıklardan daha hızla ve büsbütün kurtulmak için eleştirilerden kaçınmayacağız. Ama bununla partimizi gevezelik kulübüne çevirmeyeceğiz. Biz komünistler bu eleştirileri yıkıcı değil, yapıcı bir biçimde, partimizin Leninci birliğini daha da pekiştirmek için örgüt lü olarak yapıyoruz, yapacağız.

NATO'ya, Amerikan köleliğine, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin dayatmak için zorladığı faşist tırmanışa karşı savaş, yeni yeni halk katmanlarını, yığınları savaşlara çekmektedir. Bu durumda barışçı olan ve olmayan, legal-açık ve ille gal-gizli her tür savaş biçimleri, araçları, yöntemleri uygulamak zo runluğu doğabilir. Uyanık olmak, provokasyonlara gelmemek, serüvenciliğe yol açan tutumlara kesin karşı durmak zorunludur. Burju - vazi, halk yığınlarının direnişlerini, atılımlarını kırabilmek için, sapık-aldatıcı ideolojileri, akımları işçi hareketinin, sendikaların içine ilerici güçlerin arasına yaymaya çalışıyor. Bütün bunlara karşı savaş komünistlere, Komünist Partisine düşüyor. Sağ ve «sol» oportünizme, likidatörlere, fraksiyoncu - lara, bölücülere karşı kesin savaş! Açıktan faşistlere, MHP ile omuz omuza veren Maoculara, Troçkistlere karşı savaş, emperyalizme, MİT ve CİA ajnlarına karşı savaş tan ayrılmaz. Sağ ve «sol» oportünizm, likidatörlük çoğu kez birbirleriyle çitişiyor. Küçük burjuva ulusculuğuyla, anti-Sovyetizmle kaynaşıyor. Bu alanda, bunalımlar la savaşta TKP bu 60 yıl boyunca pekçok, hem acı, hem olumlu deneyler elde etmiştir. Bu deneyler onun savaş birikimleri içinde ö - nemli bir yer tutar. Bu deneylerden Leninci akılla yararlanmak hepimi ze düşer.

Komünistler

Türkiye Komünist Partisi, hem ulusal kurtuluş savaşlarının ateş - leri içinde, hem Kızıl Oktobr Devrimi'nin doğrudan etkileri altında gözlerini dünyaya açtı. Uluslararası komünist harekette yerini aldı. TKP'nin kurulmasıyla işçi sınıfı güçlü bir silahla kuşandı. Böylece işçi sınıfı kapitalizme tüm sömürü düzenine, emperyalizme ve gericiliğe karşı ulusal bağımsızlık, de - mokrasi ve sosyalizm için savaşta yeni, tarihsel bir evreye ayak bastı. Proletaryanın, onunla birlikte halkımızın çevresinde bilinçli, ör - gütlü bir savaşın, geleceğin mutlu ışınları ilk kez somut biçimde parladı. Sosyalizm için, ezgisiz, sömürüsüz bir dünya için savaş bir imge olmaktan çıktı. Türkiye Komünist Partisi'nin 60 yıla basan sa - vaşı bu boyda olmuştur. Acıları, se vinçleri, yenilgileri, başarıları, ağrıları, yanılgıları, atılımları, girişimleri, düşmesi, kalkması, becerileri, becerisizlikleri herşeyiyle yaşam kavga dolu, canlı, devrimci bir savaş sürecidir bu. Bu savaşın tüm verileri, partimizin birikimleridir. Savaşlarda kazanılmış kalıtımıdır. Bu kalıtımı, bu silahı komünistler, parti üyeleri gözbebeği gibi koruyacak, onu Leninci ustalıkla kullanacaktır.

Partimizin geçmişine, onun bu gününe saldıranlar var. Bu saldırılar partinin ömrü boyunca sür - müştür. Kimileri Türkiye Komünist Partisi'nin ünlü geçmişini yadsı - yor. Kimileri de «dağdan gelip bağ dakini kovmak» isteyen gibi bu ka lıtıma iye çıkmak istiyor. Bu gibiler baş düşmanı bırakıp, faşistleri bırakıp, NATO'yu, emperyalizmi, tekelleri bırakıp, halkımızın bu kutsal savaşını bırakıp böyle gevezeliklerle uğraşıyorlar. İşçi sınıfı, onun yanında geniş emekçi yığın - ları demokratik hak ve özgürlükler için alanlara çıkıyorlar. Faşist ya - saların, anti-demokratik kurumların dağıtılması, devlet mekanizmasının faşistlerden temizlenmesi, emperyalist boyunduruğu kırmak, ulusal bağımsızlığa kavuşmak için savaşıyor. Bu savaş, sosyalizme açı lan ileri demokrasi için savaşla, böylesi bir erk savaşıyla bağlıdır.

Lenin der ki: «Politik demokra siyi bir yana bırakıp sosyalizme başka bir yoldan varmak isteyen kimse, kaçınılmaz olarak, hem eko nomik, hem de politik bakımdan gerici sonuçlara varır.»

Komünist Partisi bu savaşta iş çi sınıfının birliği, işçi-köylü bağ - laşıklığı, ulusal demokratik cephenin kurulması için proletaryanın hegemonyayı ele alması için savaşıyor. İşçi sınıfının, Türkiye proletaryasının devrimci yığınsal savaşları gelişiyor. Bu savaşlar ileri demokratik devrimci aşamadan geçerek son ve kesin savaş, kapitaliz - mi, sömürü düzenini kökünden yık mak, sosyalizme, komünizme varmak savaşı olacaktır. Komünistler bu amaca, böylesi bir savaşa bağlı oldukları için komünisttirler. Komünistler, Türkiye Komünist Par - tisi, 60 yıl, boşuna savaşmadı.

ATILIM, Eylül 1979
(TKP'NİN SESİ RADYOSUNDAN ALINMIŞTIR.)

27 Ağustos'ta Ankara yürüyüşü ile noktalanan anti-faşist eylemler yer yer yurdun çeşitli bölgelerinde devam etti

KAMPANYA SONA ERDİ SAVAŞIM SÜRÜYOR

FAŞİZME karşı savaş kampanyası, 27 Ağustos'ta sona eren Ankara Yürüyüşü ile noktalandıktan sonra, yurdun çeşitli bölgelerinde antifaşist eylemlerin, protesto gösterilerinin sürdüğü görüldü. Halkımızın en acil ve en yaşamsal isteği olan «Faşist yuvaların dağıtılması, can güvenliğinin sağlanması» belgisiyle yürütülen eylemler, Batman'dan Erganı'den, Edirne'ye kadar uzanarak sürdü.

«MHP kapatılsın, can güvenliği sağlansın.» antifaşist kampanyasına katılanlar, faşizmin MHP ve yan örgütlerinde bitmediğinin, MHP ve yan örgütlerinin emperyalizmin ve tekellerin yarattıkları canavar olan faşizmin Türkiye koşullarında siyasal yasallık kazandırılmış vurucu güçleri, yuvaları olduklarının bilincindeydiler. Faşizmin inine tıkılmasının emperyalizm ve tekellerin yenilmesiyle olanaklı olduğunu, faşizmin kökünün kazınmasının ise sömürünün sona ermesiyle gerçekleşeceğini biliyorlardı. Ama bu, eylemden kaçmak, eli kolu bağlı kalmak, savaşımın çeşitli biçimlerinden biri olan kampanyayı reddetmek anlamı na gelmiyordu. İşçi sınıfının örgütlü gücünün, siyasal örgütünün yol göstericiliğin de demokrasi güçlerinin, antifaşist savaşçıların düzenledikleri eylemler, mitingler, yürüyüşler başarılı oldu. Suskunluktan saldırıya kadar giden sağlı «sol»lu engelleme çabalarına karşın, başarıya ve amacına ulaştı.

Şimdi savaşım, yeni bir dönemde sürüyor. Güncel koşullarda Anti faşist savaşımın bir yönü de ara seçimlerinde antifaşist bir platform temelinde eylem birlikleri oluşturabilmek olarak yansıyor.

«MHP'ye verilen her oy komünizme sıkılmış bir kurşundur» diyor. MHP İlericilere, demokratlara, antifaşistlere, sosyalistlere, komünistlere sıkılan gerçek kurşunlar, hain kurşunlar, kahbe kurşunlar yetmemiş gibi, yeni yeni kurşunlar peşinde. MHP böyle pervasızca tehdid ederken, CHP'nin, faşizmi çok korktuğu çekindiği komünistler karşısında «denge» unsuru gören, faşizmin üzerine gitmeye niyetsiz tutumundan da cesaret alıyor. Faşist odaklar, bir süre önce, köşeye en fazla sıkıştıkları: panik ve umutsuzluk içinde, üzer lerine bulaşmış kanları türlü hikâyelerle ajanlara yüklemeye çalıştıkları Genel Başkanları'nın türlü hesaplar peşinde yurtdışına çıktığı bir çemberden, büyük ölçüde CHP ağırlıklı Hükümetin ikircimli tavrından yararlanarak, suçlarına göz yumulmasıyla kurtuldular. Geçtiğimiz dönemde, suç dosyaları mahkeme kalemlerinin raflarını doldurmuş olan MHP yan örgütleri, bir bakıma en büyük desteği CHP ağırlıklı hükümette buldular. Hükümet, özellikle CHP yönetimi, konunun kapatılması için elinden geleni yaptı. Öyle ki antifaşist mitinglere, «MHP kapatılsın» sloganlı mitinglere kendi örgütünün katılmaması için örgüte genelgeler bile gönderdi. Çeşitli denge hesaplarıyla, seçim hesaplarıyla ve en temel de faşizm karşısındaki körlük ve kararsızlıkla, faşist yuvaları dolaylı olarak korudu, akladı.

İlerici güçlerin, demokratların, işçi sınıfının öncülüğünde yürütülen faşizme karşı savaş kampanyası, CHP'nin, burjuva reformizminin, tekellerle uzlaşanların faşizm karşısındaki tutarsız tavırlarını sergilerken, emekçi yığınlara faşizme karşı ödünsüz savaşanların kimler olduğunu da bir kez daha gösterdi.

Evet, kampanya bitti. Savaşım sürüyor. Faşizm inine takılana ve yok edilene kadar da sürecek...

Batman'da İlerici Gençler «Faşizme Geçit Yok» diye yürüdü.

MESS sözleşmeleri sadece Maden-İş için değil, soldaki tüm çizgiler için bir sınav olacak

Toplu sözleşme döneminde bazı sağ ve "sol" saldırılar üzerine

ÖNÜMÜZDEKİ günlerde DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası 100'ü aşkın işyeri için MESS ile toplu sözleşme görüşmelerine başlayacak.

Gerek burjuvazi gerekse işçi sınıfı, Maden-İş-MESS savaşımının belirleyici bir önem taşıdığının bilincinde.

Toplu sözleşmelere sıkıyönetim altında gidiliyor. Olağanüstü yetkilere sahip olan sıkıyönetim komutanlıklarının giderek artan bir düzeyde işçi-işveren ilişkilere müdahalede bulundukları da görülüyor. Toplu sözleşme savaşımının keskinleştiği bir ortamda bu müdahalelerin daha da artması şaşırtıcı olmayacaktır. Son günlerde Adana'da Bossa fabrikasında, İstanbul'da Ülker ve Koka Kola'da yüzlerce direnişçinin göz altına alınması «gereksiz grev» yapılmaması türünden Sıkıyönetim uyarıları bunun işaretidir.

İkinci olarak CHP ağırlıklı hükümet tekelci burjuvazinin ücretleri düşük tutma, kemerleri sıkma politikasının gönüllü uygulayıcısı oldu. Bu hükümet dönemindeki kadar grev yasaklaması, ertelemesi hiç olmamıştı. «Toplumsal anlaşma» bu hükümetin eseridir. İşveren örgütlerinin her isteği bu hükümetçe yerine getirilmektedir. Öyle ki MESS başkanı azılı gerici Turgut Özal bile hükümete resmen başvurarak, Maden-İş'e karşı kendilerine yardımcı olmasını isteme cesaretini kendinde bulabilmektedir.

Hükümet -eğer kalırsa- Başbakanın sınıf sendikalarının büyük tekellerle anlaşıp yüksek ücret alarak orta sermayenin yok olmasına yardımcı olduğunu savunması, ve buradan çıkarak ücret zammı istemenin kötü bir şey olduğu sonucuna varması bunun açık bir örneğidir) toplu sözleşmelere işverenlerin yararına müdahale etmek isteyecektir.

Üçüncü olarak burjuvazinin sendikal harekete sızdırdığı kolların «operasyon»ları sürmektedir. Bir yandan Türk-İş'in gerici bir yönetimin eline geçmesi, öte yandan bu kollar aracılığıyla DİSK'in birliğinin parçalanması, burjuvazinin ekmeğine kat kat yağ sürmüştür.

DİSK içinde sınıf sendikalarına karşı açılan kampanya öylesine boyutlar almıştır ki, örneğin DİSK Genel Başkanı, Maden-İş'in temsilcileri MESS sözleşmelerine sokmayacağı yalanını piyasaya sürebilmektedir. Bu kampanyaya alkış tutan kimi sosyalistlerimizin tutumu da sendikaların savaşım gücüne zarar vermekte, özellikle sınıf sendikalarının tabanı ile yönetiminin arasını açmak ve bu yolla (nasıl olacaksa) sendikalarda kendilerine bir yer edinme peşindeki bu akımlar savaşkan bir birliğin oluşmasına da dar grup çıkarları yüzünden engel olmaktadırlar.

İşte sınıf sendikaları, tüm bu engeller karşısında toplu sözleşme savaşımına hazırlanırken, üye tabanına yönelik yoğun bir ideolojik saldırıyı da göğüslemek durumundadırlar. Sağ ve «Sol» görünümlü çevrelerden gelen bu saldırılar, aslında tabanda kafa karışıklığı yaratmayı, böylece sendikaların, sınıf düşmanına tüm güçleriyle yüklenmelerini önlemeyi amaçlıyorlar.

SAĞ'DAN GELEN ÇARPITMALAR

Sosyal demokrat, halkçı demagojinin ardına sığınan CHP sağ kanat yöneticileri, etkileri altındaki işçileri fazla ücret istememeye, (ulusal çıkarlar edebiyatıyla) düşük ücretlere razı olmaya zorluyorlar. İşbirliği içinde oldukları sendika bürokratlarının aracılığıyla belli işçi kesimlerini savaşımdan uzak tutmaya çalışıyorlar. Özveri bunalım vb. demagojileriyle işçi sınıfı içinde reformist sağ hayaller yaymaya, eylemsizliği egemen kılmaya çabalıyorlar. Bu demagojilerin maskesi yırtılmalıdır. Ulusal çıkarlar edebiyatının ardında yatanın tekelci burjuvazinin çıkarları olduğu yığınlara gösterilmelidir. İşçilerin özveride bulunmasının tek sonucunun işverenlerin karlarının artması demek olacağı açıkça somutça gösterilmelidir.

Geçenlerde 300 büyük şirketin 1978 yılı kârları açıklandı. Görüldü ki, kapitalistlerin kârları 1978'de de artmaya devam etmiş.

Bu çok somut gerçeği, işçilerden «özveri» isteyenlerin ağzına tıkmak gerekir.

Başka bir sağ propaganda da, «şimdi bunalım var, ham madde yok, işten çıkarmalar arttı, bu durumda grev işverenlerin işine yarar» temasını işliyor. Böylesi genellemeler, işçiler arasında, «bunalım koşullarında işverenlere karşı savaşım verilemez» yargısını uyandırmayı amaçlıyor. Aynı zamanda sağ oportünist akımların maskesi oluyor. Bunun örneği 1977 grevlerinde açık bir şekilde görüldü. «Stoklar çok, grev burjuvaziye yarıyor» denerek hem savaşımdan kaçmanın bahanesi yaratıldı, hem de sınıf sendikacılığı lâfazanlıkla yıpratılmaya çalışıldı. Benzer girişimler bu kez de beklenmelidir.

İşçileri savaşımdan alıkoymaya yada yanlış yollara sürüklemeyi, işçilerin düzene olan tepkilerini sınıf sendikalarına yöneltmeyi amaçlayan sağ ve «sol» çabalar, özellikle savaşım başladıktan sonra savaşımın en kritik noktalarında ortaya çıkacaktır. Bu gerçek, uyanıklığı biran olsun elden bırakmamayı gerektirir. Örneğin bugün kimse «az ücret isteminde bulunalım, patron fazla veremez» diyecek durumda değildir. Ama yarın savaşımın belli bir evresinde daha üst kazanımlara ulaşma olanakları varken, «bu kadarla yetinilsin» diyenler çıkacaktır. Savaşımdan yan çizme, sınıf sendikalarının önünü kesme çabaları olacaktır.

Sağ eğilimlerin başka bir görünüş biçimi de, sınıf sendikalarının yöneticilerin her yaptıklarına türlü çeşitli bahanelerle karşı çıkmak olarak belirecektir. Bu saldırıların göğüslenmesi, etkisizleştirilmesi, yığınlara yönelik etkili ve bilimsel gerçekleri açıklayıcı, hedef ve olanakları gösterici bir ajitasyon ve propaganda çalışmasını gerektirir.

«SOL» SALDIRI KORÒSUNDA YENİ BİR SES

Kimileri de devrimciliğin ölçütünü toplu sözleşmelerde istenecek zam miktarının yüksekliğinde görüyorlar. Bunlara göre ne kadar çok zam istenirse o kadar devrimci olunacak. İngiltere'deki Türkiye'li bir grupça yayınlanan «İşçinin Sesi» adlı dergi bunlardan biri. Bu derginin yazarları bir yandan serüvenci «sol» bir eğilimi işçilere aşılamak istiyor, bir yandan da toplu sözleşmeler yoluyla devrim bile yapılacağını savunarak en sağ konumlara düşüyorlar.

İşçinin Sesi yazarları toplu sözleşmelerdeki istemlerin tabanının söz ve karar sahibi olması ilkesinin işletilmesiyle ve işçi sınıfının ne kadar alacak güçte olduğunun dikkate alınmasıyla saptanmasına karşı çıkıyorlar. İşçilerin toplu sözleşme istemlerini kendileri saptamak istiyorlar. Hatta saptamışlar bile. Diyorlar ki, «Bugün asgari ücret 1200 TL. olmalıdır ve toplu sözleşmelerde bu esas alınarak talepte bulunulmalıdır. Burjuvazi bu istemi karşılayacak durumda değildir. Işçiler bunu kararlı bir şekilde isterlerse o zaman devrim olur.» Bu nedenle de 1200 TL. istemeyen her işçi, her sendika oportünist, devrim kaçağı olup çıkıyor.

TOPLU SOZLEŞMELERLE DUZEN DEGİŞTİRME HAYALLERİ!

İşçinin Sesi'nin yazı yazmayı çok seven ama marksist-leninist bilimin temellerini kavramış olmaktan çok uzak yazarları gerçekçi istemin, toplumsal gelişmenin çıkarlarına uygun istek olduğunu, bunun ise «bir ülkede o günkü ekonomik gelişmenin üretim güçleri gelişme düzeyinin nesnel olarak sağlayabileceği tüm olanaklardan işçi sınıfının yararlanabilmesi isteği» olduğunu söylüyorlar. (İşçinin Sesi sayı 101, S.3) iki satır aşağıda ise «Bugün Türkiye'de asgari ücret en az

İşçi sınıfımız olağanüstü koşullarda toplu sözleşme görüşmelerine hazırlanırken, yoğun bir ideolojik saldırıyı'da göğüslemek zorunda.

1200 TL. olmalıdır. Bu her yönüyle gerçekçi bir istemdir» deniyor.

Tüm olanaklardan işçi sınıfının yararlanması gerçeğini, bu genel geçer bilimsel gerçeği aynen alıp toplu sözleşmelere uygulamaya kalkarsan ve bunu yaparken sorunu bilimselliği kendinden menkul matematiksel yöntemlerle rakam saptamaya indirgersen komik olursun.

Bir kere toplu sözleşmeleri burjuvazi ile işçi sınıfı arasında bir pazarlıktır. Lenin'in benzer konularda belirttiği gibi bir «uzlaşma» masasıdır.

İkincisi, toplu sözleşmeler, düzeni değiştirme araçları değildir. Sosyalist toplumun özelliklerini toplu sözleşme hedefi yapmanın adına ne denir? Yazar, iki satır aşağıda «1200 TL. gerçekçi bir istemdir» diyor. Kendi yaptığı tanımlamayı kullanırsak işçilerin eline 1200 yada 1800 lira (yani ayda net 20-30 bin lira) geçerse, işçiler «üretim güçlerinin gelişme düzeyinin nesnel olarak sağlıyabileceği tüm olanaklardan yararlanılabilecek»lerdir. Yazar burjuvazi bu kadar veremez diyor. Hiç kuşkusu olmasın, eğer işçiler böyle bir önyargıya kapılıp da biz her olanaktan yararlanıyoruz, savaşıma gerek kalmadı diyecek olsalar sınıf savaşımını bırakacak olsalar, burjuvazi fazlasını da verir gereğinde.

İŞÇİ SINIFINA GÜVENSİZLİK

Yazar kendisini toplu sözleşme istemlerini saptamada yetkili gördüğü için, tabanın katılımını gereksiz görüyor. Ona göre taban burjuva propagandasının yaydığı önyargıların kurbanı durumunda ve hakkını istemeyi bilmiyor, az istemeye eğilimli. Üstelik bu genellemeler Maden - İş gibi üyelerini bilinçlendirmede büyük rol almış bir sendikanın üyeleri için 100'ü aşkın işyerinde çalışan işçilerin istemlerinin kollektif bir şekilde ve sendikanın öncülüğünde saptanması söz konusu iken yapılıyor. Böylece hem Maden-İş sendikası ve yöneticileri bir kalemde siliniyor, hem de 100'ü aşkın işyerindeki 30 bin kadar işçinin örgütlü bir biçimde istemlerini saptamada söz ve karar sahibi olacak kadar bilinçli olmadıkları söylenmek isteniyor. Aynı zamanda sözleşme taslağının kollektif olarak hazırlanması için çaba göstermek, «gidip işçilere sormak» olarak basitleştiriliyor. Sendika ile işçiler birbirinden ayrılıyor. Olaylara işçi sınıfının dışından bakmak yazarı buralara kadar getiriveriyor.

Tüm bunların ardında, işçi sınıfına güvensizlik sırıtıyor.

«SOL»DAN SAGA

Öte yandan İşçinin Sesi yazarları, toplu sözleşme sava - yeni bir sınav olan bu savaşımını salt ücret zammı istemeye indirgiyorlar. Halbuki ne kadar ücret istenecek vb. gibi konular bugün ancak Türk İş sendikalarında, sarı sendikalarda, işçilerin istemlerinin bastırılmak istendiği sendikalarda, devrimci işçilerle sarı yöneticiler arasındaki bir tartışmadır. Sınıf sendikalarında toplu sözleşme savaşımı çoktan salt bir ekonomik haklar savaşımı olmaktan çıkmıştır. Toplu sözleşmeler çok çeşitli konular içermektedir. Elbette ne kadar isteneceği konusu her zaman önemlidir, ama toplu sözleşmeyi salt bundan ibaret sanmak, toplu sözleşmelerin sınıf savaşımı içindeki yerini hiç kavramamak yada sıradan ekonomizmin savunucusu olmaktır. Hele hele, kararlı kararlı 1200 TL. istemekle devrim olacağını sanmak «sol» serüvencilikten sağ oportünizmin batağına yuvarlanışın, sol lafazanlıktan eylemsizliğe düşmenin, sınıf savaşımını masa başında elektronik makineyle rakam hesaplamaya indirgemenin en açık göstergeleridir.

İşçi sınıfının isteklerini elde etme gücü gün gün artmaktadır. Bunalım koşullarından devrimci sonuçlar çıkarma olanakları vardır. Sınıf sendikaları bu olanakları değerlendirecek ve sendikal hareket yeni bir ivme kazanacaktır. Solda eyer alan tüm parti, grup ve akımların yeni bir sınav olan bu savaşımda alacakları not sınıf sendikalarına karşı takınacakları tutuma, sağlayacakları desteğe dolaylı biçimde burjuvazinin yanında saf tutmaktan kaçınmalarına bağlı olacaktır.

İstanbul Bağımsız Senatör

adayı Beria Onger'le söyleşi

İlerici Kadınlar Derneği Genel Başkanı Beria Onger, 14 Ekim Ara Seçimlerinde İstanbul'dan bağımsız senatör adayı. Onger, bağımsız adaylığını, ilerici demokrat kesimlerin, işçilerin, emekçilerin, faşizme, emperyalizme, tekellere karşı güçlerin sesini duyurmak, onların sözcülüğünü yüklenmek üzere koydu.

Savaş Yolu, İstanbul bağımsız senatör adayı Bakiye Beria Onger'le bir konuşma yaptı. Onger Savaş Yolu'nun sorularını şöyle cevaplandırdı:

ONGER: 'PROGRAMIM TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLÜ GÜCÜNÜN PROGRAMIDIR'

SAVAŞ YOLU: Sayın Beria Onger, sizi daha önce İKD Genel Başkanı olarak tanırdık. Istanbuldan bağımsız senatörlük için adaylığınızı koydunuz. Kimlerin adayı olduğunuzu sorabilir miyiz?

ONGER: Kısaca yanıtlarsam, İstanbulun tüm emekçi halkının ve tüm demokratların sesini yükseltmek için aday odum. Onların adayıyım

Biraz daha ayrıntılayacak olursak, tüm yaşamı boyunca yolunu işçi sınıfının yolu olarak belirlemiş bir kişiyim. Bu yüzden işçi sınıfının, «yolumuz işçi sınıfının yoludur» diyenlerin adayıyım. İKD Genel Başkanıyım. Bir anneyim ben. Evlat acısına son diyen tüm anaların tüm emekçi kadınların adayıyım. Demokrat bir kişi olarak halkımızın, işçi sınıfımızın demokratik haklarını sağlaması gerektiğini savunan demoklatların adayıyım. Başka türlü söyleyecek olursam, bugün işçi sınıfının siyasal örgütlenmesi üzerindeki utanılası yasak halâ sürüyor. Parlamentoyu işçi sınıfına kapayanlarla, işçi sınıfını siyasal haklarından yoksun edenlerle Parlamentoda da savaşmak için adayım.

SAVAŞ YOLU: Cevabınız Türkiye'deki demokrasi konusundaki düşüncelerinizi sormaya itiyor bizi.

ONGER: Sorunun cevabı basit ve kısa.

İşçi sınıfının özgürce örgütlenme hakkı siyasal örgütlenme hakkı kendi dünya görüşünün dilediği gibi propagandasını yapma hakkı olmadan gerçek anlamda burjuva demokrasisi bile olmaz. Daha da kısası TKP'siz demokrasi olmaz.

İşçi sınıfının siyasal örgütlenmesi üzerindeki yasağın 57 yıldır sürdürüldüğü bir demokrasi olmaz. Daha önce de belirttim. İşçi sınıfının ve demokrasi güçlerinin demokratik haklarının ve özgürlüklerinin savunucusu olarak da adayım.

SAVAŞ YOLU: 1979 ara seçimlerinde Türkiye solu birliğini bir seçim işbirliği biçiminde somutlayamadan, sağlayamadan giriyor. Siz de «sol»daki adaylardan biri olarak bu konudaki düşüncelerinizi açıklar mısınız?

ONGER: Kuşkusuz dağınıklık olumsuz. Üstelik de sadece sosyalistlerin, komünistlerin, yani işçi sınıfının birliğinin sağlanması değil, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin sağlanması da bir o kadar önemli. Emperyalizme, tekellere, faşizme, şovenizme karşı, ulusal demokratik güçlerin kalıcı birliğinin sağlanabilmesi, kalıcı kazanımlar elde edebilmenin zorunlu koşulu. Ama bu seçimlerde bunu, seçim listelerinde somutlayamadık. Yine de ben, bu koşullarda da yapılabilecek çok şey bulunduğuna inanıyorum.

SAVAŞ YOLU: Nasıl, biraz açıklar mısınız?

ONGER: Örneğin ben, Sosyalist Parti'lerin İstanbuldaki adaylarına, soldaki öteki bağımsız, ilerici yurtsever adaylara bir yazılı çağrı yaptım. Bu çağrıda seçim kampanyası boyunca, sosyalistler için, ilericiler için asıl önemli olması gereken, hatta oydan bile fazla önemli olması gereken yığın çıkışlarını, emekçi yığınlara antifaşist, antitekel, antiemperyalist istemlerin götürülmesini, bu konularda yığınların aydınlatılmasını ortaklaşa kotarmayı önerdim. Her aday veya parti, bu türden eylemler düzenleyecek. Güçlerimizi, neden olabildiğince birleştirmeyelim? Neden daha yığınsal ortak mitingler, salon toplantıları yapmayalım? Neden halkımıza ortaklaşa seslenmeyelim? Bu, halkta, ilerici kamuoyunda, sola güven yaratacaktır. İlericilerin, sosyalistlerin, komünistlerin, omuz - omuza verdiklerinde nasıl yenilmez bir güç olurturacakları gösterilebilecektir.

SAVAŞ YOLU: Ancak bir nokta var. Böyle ortaklaşa seçim eylemleri veya kampanyası sonucunda, herkes kendisi için ayrı ayrı mı oy isteyecek. Seçimlerin, seçimlere katılmanın bir amacı da oy alıp seçilmek değil mi?

ONGER: Oy'u küçümsemiyorum. Seçimlere katıldığıma göre seçilmek için çalışacağım. Ama işçi sınıfı, seçimleri salt oy sayısı ile değerlendirmez. Amacı orada görmez. Seçim kampanyasının ana amacı, tüm kampanya boyunca gericilik güçlerinin karşısına dikilebilmek, bir alternatif gösterebilmek, halkımıza emperyalizmin tekellerin, onların vurucu gücü olan faşistlerin içyüzünü sergileyebilmektir. Yığınları harekete getirebilmek, bilinçlendirebilmektir. İşin ayrıntısı yani solun adayları arasındaki eylem birliğinin ayrıntısı, çözümlenebilir teknik bir sorundur.

SAVAŞ YOLU: CHP'nin sağ yönetimi, Sol'un sosyalist partilerin seçimlere bağımsız olarak katılmalarına öfkeleniyor. Bu konuda ne diyorsunuz?

ONGER: Bir kere, öfkelenmek kimin hakkına!... Sonra, faşizme karşı savaşım vermedikten, faşizmi, faşist terörü geriletemedikten demokrasinin sınırlarını genişletemedikten, emekçilerin dertlerini hafifletemedikten tam tersine tüm bu dertleri derinleştirdikten sonra, sosyalistlerin, ilericilerin, demokratların, CHP'yi oyla desteklemeleri için bir neden var mı? CHP hükümet olduktan sonra, emekçi halka, demokrat güçlere verdiği tüm sözleri unuttu. Halkı sahte umutlarla uyuttu. Umut işçi sınıfıdır. Umut emekçi halktır. Seçim kampanyamın başlıca belgisi, bu yüzden «Sahte umutlara oy yok» belgisidir.

SAVAŞ YOLU: Sayın Onger son olarak seçim propagansavunacagınız programınızı sormak isteriz.

ONGER: Bir seçim bildirisi hazırladım. Buna bir tür program da diyebilirsiniz. Savunduklarım, seçilirsem parlamentoda dile getireceğim istemler bu bildirgede yer alıyor. Kısaca söyleyecek olursam, Türkiye işçi sınıfının örgütlü gücün..n programı, seçim bildirgemin temelini oluşturuyor. Bu yeterli sanırım.

SAVAŞ YOLU: Sizi yorduk sayın Onger, Çok teşekkür ederiz. Ayrıca söyleyeceğiniz birşey var mıydı?

ONGER: İstanbul'un tüm emekçi halkını, işçilerini, analarını, emekçi kadınları, demokratları, ilericileri, sosyalistleri, komünistleri, beni sadece 14 Ekim günü sandık başında değil, tüm kampanya boyunca desteklemeye çağırıyorum. Emperyalizmin kıskacına karşı, tekellerin yarattığı bunalımın emekçi halka yükletilmesi girişimlerine karşı, faşizme, şovenizme karşı demokrasi güçlerinin bayrağını yükseltmelerini, belgilerini haykırmalarını istiyorum. Seçim kampanyamızı demokrasi güçlerinin bir yığın çıkışı haline sokalım. Seçim kampanyası ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin oluşmasında bir adım olsun. İleri demokratik devrime doğru yığınları, bu sömürü düzenine emperyalizme, faşizme, tekellere karşı biraz daha bilinçlendirelim. Çağrım bu...

İşçi sınıfının örgütlü gücü halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş yolunu aydınlatıyor

Seçim için "Vaad program" değil, Devrim için program

YENİ bir seçim dönemine girildi. Ülkemizi emperyalizme bağlayan; işçi sınıfımızı, emekçi halkımızı yokluğa, yoksulluğa, işsizliğe mahkûm eden, demokratik hak ve özgürlükleri ayaklar altına alan egemen güçler veonların irili ufaklı partileri, yine halkımızın karşısına çıkacak, oy isteyecekler. Yine boy boy vaadler sıralanacak. Yalanların üzerine yalanlar binecek. Birbirine benzeyen «seçim havaları»ndan biri daha yaşanacak.

1979 Ara Seçimleri'nin önceki seçimlere benzeyen bir başka yanı da, anti demokratik olması. Komünist partisi üzerindeki yasağın sürdüğü bir seçimin «demokratikliği»nin bir yutturmadan ibaret olduğu açık. Ama işçi sınıfı, onun siyasal partisi için seçimler, hiçbir zaman bir oy ve sandalya avcılığı olmadığına göre, bu seçimlerde de işçi sınıfının öncü siyasal gücü, örgütü, «seçim için değil devrim için» programıyla, halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş yolunu aydınlatıyor. Burjuvazinin, işbirlikçi tekelciler ve büyük toprak beylerinin siyasal kuruluşlarının «çözümsüzlük» olarak ortaya koydukları ve çözümün yolunu tüm yükü emekçi sınıflara yüklemekte gördükleri büyük bunalımın ÇÖZÜMÜNÜ, tek doğru ve geçerli çözümünü getiriyor. **Çözüm bu sömürü düzeninin temelden değişmesidir. Çözüm Sosyalizmdir.**

Çözüm, sosyalizme giden yolda yakın amaç olarak İleri Demokratik devrim, ileri demokratik iktidardır.

İçinde yaşadığımız Dünya, içinde yaşadığımız Türkiye

DÜNYA çapında, kapitalizmden sosyalizme geçişin savaşımının verildiği, sancılarının yaşandığı bir çağda yaşıyoruz. Bu geçişi belirleyen devrim süreci üç temel doğrultuda gelişiyor.: Sovyetler Birliğinin başını çektiği dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi sınıfı hareketi, Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının ulusal kurtuuış hareketi. Sürekli gerilemekte olan emperyalizm, dünya devrim sürecinin bu üç temel gücüne karşı umutsuz bir savaş yürütüyor. Ancak, emperyalizmin saldırgan bir biçimde ve her türlü aracı kullanarak yürüttüğü bu savaş, bir bütün olarak ele alındığında dünyadaki güçler ilişkisinin, giderek, barış, demokrasi, sosyalizm güçlerinden yana değişmesini engelleyemiyor. İlerlemeden yana güçlerin elde ettikleri her kazanım, her başarı ülkemiz ilerici güçlerinin, halkımızın savaşımı için de daha elverişli koşullar yaratıyor.

Türkiye, böyle bir dünyada, kapitalist-emperyalist sisteme bağımlılık ilişkileri içinde yer alıyor. Ulusal bağımsızlığımızı ipotek altına sokan, Türkiye'yi NATO'larla, ikili anlaşmalarla, üslerle emperyalizmin tutsağı haline getiren Kurtuluş savaşından hemen sonra iktidarı alan burjuvazidir. Bu gün ülkemizde, elli yılda, emperyalizmle sarmaş dolaş güçlenen işbirlikçi-tekelci büyük burjuvazi ve büyük toprak beyleri bağlaşıklığı iktidarda bulunuyor. Bunlar açık faşizmden kısıtlı burjuva demokrasisine, faşist kanadı da bulunan en gerici hükümet modellerinden burjuva reformist modellere kadar uzanan geniş bir burjuva iktidarı biçimleri yelpazesi içinde, iktidar olmaya, sınıf egemenliklerini korumaya çalışıyorlar.

Ancak, içinde yaşadığımız günlerde, burjuvazinin çeşitli iktidar alternatiflerinin birer birer iflas ettiği, her yeni denemenin burjuvazi adına yeni bir başarısızlık ve bunalımın derinleşmesiyle sonuçlandığı görülüyor. Bu durumda emperyalizmin işbirlikçisi tekelciler, büyük toprak beyleri, bir yandan yeni iktidar ve hükümet formülleri ararken, öte yandan en kısıtlı bir burjuva demokrasisiyle bile hükümet etmeyi başaramayarak, açık faşizm, militarist darbe alternatifini bile saklı tutarak, sıkıyönetimler, her türlü antidemokratik baskılar yoluyla, toplumsal bunalımın üstesinden gelmeye çırpınıyorlar.

Öte yandan, giderek nicel ve nitel anlamda gelişen, güçlenen işçi sınıfı, yoksul ve küçük üretici köylü, kent orta katmanları, aydınlar ve tüm ulusal, demokratik hakları ellerinden alınmış Kürt halkı, işbirlikçi tekelciler - büyük toprak beyleri egemenliğinin sonucu olan büyük ekonomik ve toplumsal bunalımın sonuçlarını yüklenmeye hiç de niyetli değil. Emekçi kesimlerin zaman zaman kabaran, zaman zaman inen, ama objektif koşullar gereği hep diri duran protestoları ve hareketlilikleri, bu düzenin kurtarıcı olamayacağını, her geçen gün biraz daha iyi kavramalarından, kendilerine çözüm diye sunulan yolları teker teker deneyip, aldatıcı umutlar ardında gittikten sonra yeni ve gerçek çözümü aramalarından kaynaklanıyor.. **Baş düşman, tüm açıklığıyla ortaya çıkıyor: Emperyalizm, işbirlikçi tekelci sermaye-büyük toprak beyleri...** Ve baş düşmanın, tüm Türkiye emekçi halkını ve demokrasi güçlerini tehdid eden, yakın bir tehlike olan örtük veya açık faşizm planları

Ne Yapmalı, yada çözüm

TÜRKİYE işçi sınıfının siyasal öncüsü, programında, bugünkü halk düşmanı düzenin devrim yoluyla aşılmasının tarihsel bir zorunluluk olduğunu belirtiyor. **Sosyalizmin** kurulmasıyla noktalanacak olan bu sürekli yolda, yakın amacın, ilk adımın «İleri demokratik devrim» ve İleri demokratik iktidar» olduğunu vurguluyor. Tüm bu süreç boyunca, burjuva demokratik özgürlükler için savaşımın gerekliliğini de yadsımadan, varolan koşullarda verilen ve verilecek savaşımı küçümsemeden, gerçek çözüm yolunu «Sosyalizme açılan ileri demokratik iktidar» olarak gösteriyor. İşçi sınıfının hegemonyasında, işçi-köylü bağlaşıklığı temeli üzerinde, tüm emekçi sınıfların ve tüm ulusal demokratik güçlerin cephe birliği ile gerçekleştirilecek ileri demokratik devrimin ve onun işçi sınıfının hegemonyasında tüm emekçi sınıfların iktidarı olan iktidarının, görevlerinin en başına, antiemperyalist, antitekel, demokratik görevleri koyuyor. Bu görevlerin başarılması, köklü ekonomik, toplumsal siyasal dönüşümlerin gerçekleştirilmesini gerektiriyor. İşçi sınıfının öncü siyasal gücü, gerçek ve sonuçsal kurtuluşu ise, ileri demokratik iktidarın sosyalist devrime ve sosyalist iktidara doğru büyümesinde, sosyalist devlet sosyalist ekonomi ve sosyalist demokrasinin kurulmasında, kısaca sosyalizmde görüyor.

İleri Demokratik Düzen ve emekçi sınıflar...

ANTİEMPERYALİST, antitekel, demokratik görevlerini başa koyduğumuz ileri demokratik devrimin iktidarı, ileri demokratik düzen, bunalımdan çıkış yolu ve burjuvazinin alternatifleri dışında çözüm arayan geniş emekçi yığınlara, ülkemize, halkımıza neler getirecek?

İleri demokratik düzende devlet yapısı

Emperyalizm, emperyalizmin ortağı işbirlikçi tekelci burjuvazi, büyük toprak beyleri bugün ezgi ve sömürü düzenini burjuva devleti, burjuva devlet aygıtı aracılığıyla sürdürüyorlar. Cumhuriyet tarihinin yarısından fazlasını sıkıyönetimler altında geçiren halkımız, sevgiden değil korkudan «devlet baba» dediği bu aygıtın yapısını ve zulmünü iyi tanır. İşbirlikçi tekelcilerle büyük toprak sahiplerinin devleti, tüm yasama, yargı ve yürütmesiyle başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıflar üzerinde baskı aracı olma niteliğini sürekli korumuştur.

İleri demokratik düzende, ileri demokratik iktidarda, Devlet, işçi sınıfının hegemonyasında, işçi-köylü bağlaşıklığına, emekçi yığınlara dayanır. Devletin burjuva özü ve burjuvazinin hegemonyası yerine işçi-köylü bağlaşıklığı, hegemonyası geçmiştir. **«Demokratik devlet»te**, işçi sınıfının, köylülerin, kent ve köy emekçilerinin, geniş halk katmanlarının temsilcilerinden oluşan Millet Meclisi, halkın ve ülkenin tüm sorunlarını egemence çözer. Antiemperyalist, antitekel, demokratik görevlerin yürütülmesi, düzenlenmesi, denetlenmesiyle yükümlüdür.

Bu toplumda, emekçi sınıfların siyasal sözcüsü olan, ulusal bağımsızlığı demokrasiyi savunan, toplumsal ilerleme, halklararası barış ve dostluk ilkelerini benimseyen, faşizme karşı savaşım veren ve sosyalizme düşmanlık gütmeyen siyasal kuruluşlar serbesttir. Halk düşmanlarının, tekelcilerin, emperyalizmin işbirlikçilerinin, büyük toprak sahiplerinin, barış, toplumsal ilerleme, sosyalizm düşmanlarının ise örgütlenme hakkı yoktur. İleri demokratik devrim, tüm devlet mekanizmasını gericilerden, emperyalizmin ajanlarından, faşistlerden temizler. Tüm yerel yöneticiler, valiler, kaymakamlar, güvenlik şefleri, halk tarafından seçilir. Demokratik devlet, tüm demokratik hak ve özgürlükleri güvence altına alır, bunların fiilen kullanılabilmesini sağlar. Burjuva devletinin tüm antidemokratik yasalarını kaldırılır. Emekçi sınıflara en geniş örgütlenme hakkı tanınır. Demokratik devlet, ülke toprakları üzerindeki tüm halkların ulusal, demokratik hak ve özgürlüklerini sağlar. Kendi kaderlerini belirleme haklarına saygı gösterir.

İleri demokratik iktidarı demokratik devletin gerçekleştireceği başlıca görevler, ileri demokrasinin emekçi yığınlara getireceği başlıca noktalar ise şunlardır:

Ülkemizin, işbirlikçi burjuvazi tarafından siyasal, ekonomik, askersel bakımdan emperyalizme bağlanmasıyla ulusal egemenliğimiz ayaklar altına alınmış, ordumuz NATO nun emrine verilmiş, köleleştirici ikili anlaşmalar imzalanmıştır. Yurt savunmasıyla ilgili planlar bile İngilizce yazılıdır. Topraklarımız üzerindeki ABD ve

NATO üsleri, sadece halkımıza karşı değil, komşumuz Sovyetler Birliği'ne ve diğer yakın komşularımıza karşı da birer saldırı merkezi durumundadır. Halkımızın, en küçük bir çıkarı bulunmayan, aksine onu her an bir savaş ve ateş tehdidi altında bulunduran bu üsler için, her yıl bütçeden, yani emekçi halkın sırtından milyarlarca liralık harcamalar yapılmaktadır. Emperyalizme bağımlılık içinde militarist klik, orduyu emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin çıkarlarının koruyucusu haline getirmektedir. Bunun doğal sonucu emperyalist ve tekelci çıkarlar uğruna, ordunun halkın üzerine sürülmesi olmaktadır.

İleri demokratik devrimin birinci görevi emperyalizmle bağların koparılmasıdır. İleri demokratik düzende, NATO'dan ve benzeri ittifaklardan çıkılır. İkili anlaşmalar, topraklarımız üzerindeki yabancı üsler kaldırılır. Bağımsız ve bağlantısız bir dış politikaya geçilir. Bütün ülkelerle, özellikle komşularımızla, sosyalist devletlerle, SSCB ile karşılıklı fayda ve eşitliğe dayanan dostça ilişkiler kurulur. Emperyalizmin, NATO'nun, işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtarılan ordunun görevi, emperyalizme ve işbirlikçilere karşı savaşmak, yurdun bağımsızlığını, egemenliğini ve halkın demokratik haklarını savunmaktır.

Ekonomik bağımsızlığın sağlanması, antitekel savaşım

Ulusal egemenliğin kurulmasının bir yanı da ekonomik bağımsızlığın sağlanmasıdır. Bugün ülkemizde yaşanmakta olan ağır ekonomik bunalım, yaşam koşullarının emekçiler için dayanılmaz hale gelmesi, işsizlik, pahalılık önemli bir yönüyle de ekonominin emperyalizme bağımlılığının sonucudur. Ekonomik bağımlılıkla, halkımızın iliğini kemiğini sömüren tekeller düzeni birbirinden ayrılamaz. İleri demokratik devrimin temel görevlerinden olan tekellerin devletleştirilmesi işbirlikçi tekellerin tüm güçlerinin ellerinden alınması, aynı zamanda ekonomik bağımsızlığın tamamlanması açısından da zorunludur.

İleri demokratik düzende, ekonomik bağımlılığa son vermek ve tekeller düzenini yıkmak için bütün yabancı tekellerin emperyalist kurumların sermayeleri kamuşlaştırılır. Ülkedeki tüm özel bankalar sigorta kurumları, büyük ithalat-ihracat, dış ticaret yeraltı zenginlikleri, madenler ve maden çıkarma sanayii devletleştirilir.

Üretim aracı üreten sanayi, temel sanayi dalları hızla kurulur. Başlıca iç kaynaklara dayanılarak sürdürülecek bu seferberlikte, sosyalist ülkelerin, elverişli koşullu, karşılıklı fayda ve eşitliğe dayanan yardımlarından yararlanılır. Kapitalist ülkelerin siyasal koşulsuz, bağımsızlığımızı zedelemeyen ekonomik yardımları da değerlendirilir. Böylece kurulacak ulusal sanayi, yabancı tekellerin rekabetinden korunur. Ulusal ağır sanayi devlet eliyle kurulur. Devlet sektörünün egemen olduğu, özel tekellerin bulunmadığı bir karma ekonomi sistemi uygulanır.

Demokratik toprak reformu için

İleri demokratik düzende, ulusal bağımsızlığın sağlanması tekeller hegemonyasına son verilmesi, ulusal ekonominin kurulması için yapılan köklü dönüşümler, toprak düzeninin köklü dönüşümüyle tamamlanmak zorundadır. Emperyalizm, işbirlikçi tekelciler ve büyük toprak sahipleri olarak belirlenen baş düşmanın geriletilmesi ve ezilmesi için demokratik toprak reformu zorunludur.

Derebeyi artığı ilişkiler, feodal kalıntılar, toprak ağalığı, kapitalizm öncesi en ilkel üretim biçimleri Türkiye tarımında hâlâ varlığını koruyor. Öte yandan, son dönemlerde hız kazanan tarımda kapitalistleşme süreci, büyük kapitalist çiftlikler, tarım işçilerini eziyor. Yoksul köylüler, küçük üretici köylüler, ürünlerini yok bahasına elden çıkarmak zorunda. Vurgunu vuran aracı, tefeci tüccar oluyor. Emekçi köylüler, büyük toprak sahiplerinin, kapitalist çiftçilerin, bankaların, tefecilerin, tüccarın elinde inim inim inliyor.

İleri demokratik düzende, toprak ağalığını ve toprakta kapitalizm öncesi geri üretim ilişkilerini kaldıracak demokratik bir toprak reformu yapılır. Büyük çiftliklerin hazinenin, vakıfların toprakları, büyük toprak beylerinin, ağalarının tarım aletleri, hayvanları, ambarları, yapıları, hayvancılık bölgelerinde büyük sürü sahiplerinin malları, otlakları kamulaştırılır. Orta köylünün toprağına, malına dokunulmaz. Büyük çiftlikler, devlet çiftliği haline getirilir, devlet çiftlikleri geliştirilir. Tüm tarım tekelleri aracı kumpanyalar, özel ellerdeki sular devletleştirilir. Topraksız ve az topraklı köylüye toprak dağıtılır, dağıtılan toprakların tapuları verilir. Böylece topraklandırılan köylüye elverişli koşullarla tohumluk, tarım alet ve araçları, kredi, tarım uzmanlarının yardımı sağlanır. Kooperatifleşmeleri özendirilir.

İleri Demokrasi emekçilerin demokratik haklarının güvencesidir.

EMPERYALİZME, tekellere, büyük toprak beylerine verilen savaşımla devrimin antiemperyalist, antitekel antifeodal (dar anlamda demokratik) görevlerinin yerine getirilmesi, burjuva devletinin kısıtladığı, çarpıttığı, tekellerin büsbütün ortadan kaldırmaya çabaladığı demokratik hak ve özgürlüklerin emekçi sınıflar için gerçek anlamda tanınmasıyla atbaşı gider. İleri demokratik iktidar, demokratik devlet, emekçilerin tüm demokratik haklarının da güvencesidir.

Ülkemizin bugünkü koşullarında, devrimin demokratik görevlerinin başında ulusal baskıya son vermek ve ulusların demokratik haklarını tanımak gelmektedir. Ülkemizde, başta 8 milyona yaklaştığı tahmin edilen Kürt halkı olmak üzere çeşitli uluslardan halklar yaşamaktadır. Bunlar üzerinde, sınıfsal baskının yanısıra ulusal baskı da ağırlaşarak sürmektedir. Kürt halkının, en küçük bir demokratik hak istemi en ağır ve kanlı baskılara yol açtığı gibi, gerçek bölücü olan burjuvazinin «bölücülük» çığlık ve demagojisiyle Türkiye demokrasi güçlerinin tümü üzerinde yeni antidemokratik baskılar için de gerekçe yapılmaktadır. Egemen güçler, emekçi halkları sömürmekte, kendi aralarında Türk-Kürt sarmaş dolaş olurken, emekçiler arasına kama sokmak için ulusal ayrılıkları kullanmakta, ezen ulusun şovenizmini körüklerken, ezilen ulusun ulusal demokratik savaşımını CİA, MİT patentli örgütlenmelerle ajanlarla işçi sınıfına yabancı ve düşman burjuva milliyetçisi akımların yanlış hedef göstermeleriyle saptırmaya, çarpıtmaya maceralara sürüklemeye çalışmaktadırlar.

İşçi sınıfının örgütlü gücü, ulusların kendi yazgılarını kendilerinin özgürce belirlemesi konusundaki Leninci ilkeye bağlıdır. İleri demokratik düzende, bu ilke temeli üzerinde, halklara tam demokratik, eşit Anayasal haklar tanınır.

En geniş düşünce ve örgütlenme özgürlüğü

Türkiye'de burjuvazi, Batı kapitalist toplumlarında burjuvazinin kaldırabildiği demokratik hak ve özgürlüklere bile tahammülsüzdür. Türkiye Komünist Partisi'ni 59 yıldır yasaklayan, yasal olmayan çalışma koşullarına iten burjuvazi, burjuva demokratik özgürlükler denilen, kendi adıyla anılan hak ve özgürlükleri de kısabilmek için elinden geleni ardına koymamakta, bunalımına bu yolla çözüm aramaktadır. Bugün Türkiye'de 141-142. maddeler, faşist Mussolini ceza yasasından alınmış utanç maddeleri olarak hâlâ yürürlüktedir. Bugün Türkiye'de bunlara ek çeşitli ceza yasası maddeleriyle işçi sınıfının dünya görüşünün yayılması, düşünce özgürlüğü ve örgütlenme özgürlüğü «yok» denecek ölçülerde sınırlandırılmıştır.

Bir avuç işbirlikçi ve tekelci her türlü örgütlenme özgürlüğüne sahipken ve siyasal arenada kendi çeşitli örgütleriyle cirit atarken, işçi sınıfı kendi siyasal partisinde yasal olarak örgütlenme hakkından bile yoksundur. Öte yandan, sıkıyönetimler yasaklara yasaklar katmakta, çağdaş dünyada, «hür demokratik» düzen sözü eden bir ülke için utanç konusu olabilecek antidemokratik uygulamalara başvurmakta, demokrasinin kırıntılarını bile yok etmektedir.

İleri demokratik düzende, emperyalist odakların, yerli işbirlikçilerinin, tekellerin, bir avuç sömürücü azınlığın, milyonların haklarını gaspedenlerin, milyonların en temel demokratik haklarını kısıtlayanların «sömürü ve baskı hak ve özgürlüğüne» sahip olmalarından söz edilemez. Ama ileri demokratik düzende, işçi sınıfı başta olmak üzere, tüm emekçiler, yoksul ve küçük üretici köylüler, kent orta katmanları, aydın kesimler, emeğin ve sosyalizmin dostları, bağımsızlık, barış, toplumsal ilerlemeden yana tüm toplum kesimleri en geniş ve gerçek anlamda demokratik özgürlüklerden yararlanacaklardır. Yasalarda, buna uygun ayıklamalar ve değişiklikler yapılacak, toplumda demokratik hayat buna göre örgütlenecektir.

İLERİ demokratik düzen, emperyalizm, tekeller, toprak beyleri zulmüne son vererek, tüm emekçi sınıflara ileri ekonomik, toplumsal, siyasal haklar getirecektir.

Bu toplumda ürettiklerine ancak uzaktan bakabilen, gerçek alım gücü hızlı enflasyon yüzünden sürekli düşen, tarım kesiminde ve çok sayıdaki küçük işletmede sözümona yürürlükte olan yasaların bile uygulanmadığı, gerçek sendika seçme özgürlüğüne, örgütlenme özgürlüğüne sahip olmayan, işsizlikle karşıkarşıya bulunan, gurbet ellere göçe zorlanan işçi sınıfımıza,

— Tüm siyasal, sendikal, demokratik hakları ve özgürlükleri (örgütlenme partisinin legale çıkması, referandum, sınırsız grev hakkı, lokavtın yasaklanması, vs.)

— 8 saatlik işgününün genelleşmesi, yeraltında 6 saatlik işgünü, işgüvenliği, iş koşullarının iyileştirilmesi, sağlığa zararlı ve ağır işyerde kadınların çocukların çalıştırılamaması gibi hakları,

— Asgari ücretlerin bir işçi ailesinin gerçek ihtiyaçlarına göre düzenlenmesini ve ücretlerle ilgili çeşitli hakları, düzenlemeleri,

— İşsizlik tehdidinin ortadan kalkmasını getirecektir.

Köy emekçilerine, yoksul köylü ve küçük üreticiye

— Topraksız köylüye toprak ve bu toprağı işleyebilecek olanaklar,

— Küçük üreticinin tefecinin, aracının, tüccarın elinden kurtulmasını sağlayacak etkin bir kredi ve koruma sistemi,

— Kooperatifleşme olanakları,

— Köylü nüfusa eğitim, insanca yaşama, altyapı olanakları getirecektir.

Orta katmanlara

Tekelleşme süreci ilerledikçe yıkıma uğrayan, tekellerin dev rekabeti karşısında yoksullaşan, işlerinden olan, kredi bulamadıklarından tefeci faizleriyle ve ağır vergi yükleri altında ezilen küçük esnaf ve zenaatkâr kesimlere, ileri demokratik düzende, ucuz ve kolay kredi, gerekli ilk maddeler, yardımcı gereçler ve ürünlerin pazarlanmasında yardım sağlanır. Küçük üreticilerin kooperatifleşme hareketleri devlet tarafından desteklenir, yardımcı olunur.

Toplum içinde konumları git gide gerileyen, tekellerin ekonomik ve demokratik baskıları altında ezilen mühendis, mimar, avukat, yazar, sanatcı, aydın kesim gibi, tekeller düzeninin giderek en mutsuz kişilerinden olmaya yönelenlere, ileri demokratik düzen, konumlarına ve toplumdaki yerlerine uygun ekonomik düzeylere sağladığı gibi geniş demokratik haklar, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü sağlar.

Kadınlara ve gençlere

Toplumumuzun yarısını oluşturan iki kat sömürülen, ezilen kadınlara, ileri demokratik düzen, ekonomik, siyasal, toplumsal alanlarda eşit haklar getirir. Eşit işe eşit ücret ilkesi gerçek anlamda uygulanır. Analık ve çocuklar devletçe korunur. Kadın işçiler özel haklardan yararlanırlar.

Bugün can güvenliği, öğrenim özgürlüğü bile kalmamış olan öğrenci gençliğe en kötü koşullarda, boğazı tokluğuna her türlü güvenceden yoksun çalıştırılan işçi gençliğe, en geri koşullara, eğitimsizliğe itilen köylü gençliğe, ileri demokratik toplumda, onun ülkenin ve halkın geleceği olduğunun bilinciyle özel önem verilir. Genç işçilerin eğitime devamları sağlanır. Eğitim sistemi baştan sona düzenlenerek ulusal, demokratik ve halkçı bir eğitim sistemi kurulur. Gençliğe en geniş örgütlenme özgürlüğü tanınır. Gençliğin bedensel ve düşünsel gelişmesini sağlamak için yığın sporu ve kültür olanaklarına özel bir önem tanınır.

Nasıl Yapmalı?

SOSYALİZME açılan ileri demokratik devrimin gerçekleştirilmesi, ileri demokratik toplumun kurulması, emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı ulusal demokratik güç lerin cephe birliğini ve cephe savaşımını gerektiriyor.

İşçi sınıfının birliğinin sağlanması, işçi-köylü bağlaşıklığının kurulması ve bu omurga üzerinde ulusal demokratik güçlerin birliğinin oluşturulması bu yüzden gündemin en acil sorunudur.

■ *KDP Başkanı Kasımlo, "Biz yalnızca Kürdistan'ın özerkliği için değil, aynı zamanda demokrasi için de savaşıyoruz" diyor.*

■ *İran Devriminin bugün hangi noktaya, hangi aşamaya vardığını, yarın nereye gidebileceğini saptamak, yalnızca sınıfsal yaklaşımla olanaklı.*

■ *Mollaların büyük bir bölümü toprakta ve üretimde ataerkil ilişkileri savunuyor, lonca düzeninin sürmesini istiyor.*

dünyadan

Bağlantısızlar doruğu ve emperyalizm

KÜBA'nın başkenti Havana'da toplanan Bağlantısızlar 6 doruk toplantısı, emperyalizm ile sosyalizm arasındaki savaşımın kıyasıya sürdüğü bir arena oldu. Dünya çapında gerileyen ve her geçen gün yeni bir ülkenin karşısına dikildiğini gören emperyalizm, bu dorukta halkların ve devletlerin antiemperyalist dayanışmasına kama sokmak için çok çalıştı. Buna karşın ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm güçleri, dünya halklarının baş düşmanı emperyalizmin ve Pekin yönetiminin teşhir edilmesi, antiemperyalist birliğin korunması için vargüçleriyle çalıştılar.

Doruk toplantısı sona erdi, ama tekelci ve maocu basın, doruk sonuçlarını çarpıtmak için birbiriyle yarışıyor. Oysa doruk toplantısı, emperyalizm ile sosyalizm arasındaki kıyasıya savaşımında, sosyalizm güçlerinin bir ileri adım atmaları, emperyalizmin ise gerilemesiyle sonuçlandı.

6. doruk toplantısında maoculuktan ödünç alınan «iki süper güçten eşit uzaklık» deyimi, tek bir karar tasarısında bile yer almadı. Buna karşın ABD emperyalizmi şiddetle eleştirildi.

6. doruk toplantısıda Mısır hareketten atılmadı, ama Mısır tamamen soyutlandı. Hareket içerisinde Mısır'ın müttefikleri olarak bilinen kimi ülkeler bile Camp David ihanetini kınayan bildiriye imza attılar.

6. doruk toplantısında Kamboçya'nın tek temsilcisi olan Heng Samrin yönetimi hak ettiği yere oturmadı, ama Kamboçya kasabı Pol Pot'un elinden bağlantısızlardaki Kamboçya temsilcisi olma sıfatı alındı. Pol Pot'u önceleri pek ateşli savunanlar, doruk toplantısı sırasında gerilemek zorunda kaldılar.

6. doruk toplantısında, ırkçılığa, ırk ayrımına karşı savaşım, halkların ulusal bağımsızlık savaşına destek, sömürgeciliğe ve yeni sömürgeciliğe karşı savaşım ilkeleri, eskisine oranla daha büyük bir kararlılıkla savunuldu. Emperyalizmin Afrika'nın güneyinde giriştiği oyunlar açığa çıkarıldı.

6. doruk toplantısında, yeni bir uluslararası ekonomik düzen savaşımının hızlandırılması, bu arada gelişmekte olan ülkeler halklarının kalkınmasına katkıda bulunacak bir fon kurulması kararlaştırıldı.

6. doruk toplantısı sırasında, ABD emperyalizminin toplantıya müdahale planları boşa çıktı. Küba'da birden «keşfedilen» Sovyet askerleri dümenleri, Federal Almanya dışişleri bakanının «eşit uzaklık», «denge» yolunda kararlar alınacağına ilişkin açıklamaları hiçbir etkide bulunamadı. Dahası hareketi bölmek için yola çıkan emperyalizm ve Pekin yönetimi, Bağlantısızların birliğinin daha da pekiştiğini gördüler.

6. doruk toplantısı, barış savaşımının acilliğini, yumuşamanın ve silahsızlanmanın önemini vurguladı. Savaş kışkırtıcılarının heveslerini kursaklarında bıraktı.

Evet, Bağlantısızlar 6. doruk toplantısı emperyalizm ile sosyalizm arasındaki kıyasıya savaşımın önemli bir arenası oldu. Sonuçta, emperyalizm gerilerken, sosyalizm güçleri bir ileri adım daha attılar.

İrandaki son gelişmeler ve mollaların sınıfsal karakteri

MAHABBAD'ın düşmesinden bir gün önce düzenlediği basın toplantısında İran Kürdistan Demokrat Partisi Başkanı Dr. **Abdurrahman Kasımlo** şöyle diyordu: **«Humeyni ile iki kez görüştüm. Her ikisinde de bana, «hepimiz kardeşiz, müslümanız, tüm müslümanların tüm hakları verilecektir»** dedi.

Özerklik konusundaki istemlerinin, İran'da verilen demokrasi savaşımının bir parçası olduğunu vurgulayan Kasımlo, toplantıyı bitirirken İran ve dünya kamuoyuna şöyle seslendi: **«Biz yalnızca Kürdistan'ın özerkliği için değil, aynı zamanda demokrasi için de savaşıyoruz.»**

1945'de İran'da yanyana kurulan iki özerk cumhuriyet, Azerbeycan ve Kürdistan pratiği, o günlerden bugüne gelen gelenekler, Kasımlo'nun haklı olduğunu, ulusal ezgiye son verme savaşımı ile demokrasi savaşımının ayrılmayacağını gösteriyor. İranlı komünistlerin partisi TUDEH'in, İran Kürdistan Demokrat Partisi'nin ardından kapatılmasının, komünistlerin Kürtlerle birlikte kurşuna dizilmeye başlamasının bir rastlantı olmadığını kanıtlıyor.

Kasımlo'ya **«tüm müslümanların haklarını tanımak»** biçiminde teminatlar veren Humeyni, neden Kürtlerin üzerine yürüdü? Neden soykırım emri verdi? Bunu anlamak için İran'da mollaların sınıfsal konumlarına, hangi sınıf ve tabakaları temsil ettiklerine, bakmak gerekiyor. Bir yandan karşı olduğunu tekrarlayan, ABD üslerini ülkeden çıkaran, Amerikan basını üzerine yasaklar koyan Humeyni'nin emperyalizme karşı zafer kazanan Afgansitan'a neden emperyalizmle birlikte, aynı saflarda saldırdığını İran'da Fars olmayan halklara karşı neden haçlı seferine çıktığını ve TUDEH başta olmak üzere sol güçler üzerinde neden terör estirdiğini kavramak, ve İran devriminin bugün hangi noktaya hangi aşamaya vardığını, yarın nereye gidebileceğini saptamak yalnızca, sınıfsal yaklaşımla olanaklı.

YIĞINLARI SÜRÜKLEYEN MOLLALARIN SINIFSAL YAPISI

İran'da şah despotluğunu deviren yığınsal kalkışma ve devrime, dini liderlerin Molla'ların öncülük ettiği, bilinen bir gerçek. Şah yönetiminden memnuniyetsiz en geniş toplum kesimlerini, milyonları peşinden sürükleyen ve ilk adımı Şah'ın devrilmesi olan İran devrim hareketinin daha nice dönemeçlerden geçeceği nasıl inişli çıkışlı bir yol izleyeceği de ortada. İlk adımlarındaki demokratik niteliği, yavaş yavaş Molla'ların geniş yığınları sürüklemeleriyle zedelenmeye başlayan İran devriminde, dini liderlerin sınıfsal konumu nedir ve bu konum devrimin gelişmesini ne yönde etkilemektedir?

MOLLALARIN HAREKETİNİN SINIFSAL YAPISI

İran'da Şah despotluğunu deviren yığınsal kalkışma ve devrime dini liderlerin. Molla'ların öncülük ettiği, bilinen bir gerçek.

İran'da molların büyük bir bölümü topraktaki feodal ilişkilerin, ataerkil düzenin sürdürülmesini savunan toprak sahipleridir. Bir bölümü, pazarcı, esnaf ve zanaatkârdır ve lonca düzeninin sürmesini önermektedir. Bu yapı, onların gündeme gelen sorunlara, örneğin toprak ve tarım reformuna, özerklik konusuna, sosyalizme karşı düşmanlıklarına temel oluşturuyor.

1961 yılında Şah «Akdevrim» i, yani kapitalizmin gelişmesi için bir dizi önlemi ilan ettiği zaman, feodal ağaların da, dinsel çevrelerin büyük bir tepkisiyle karşılaşmıştı. İran'ın kırsal alanlarında kapitalistleşme, Şah'ın zoru ve olağanüstü baskısı ile gerçekleştirildi. Feodal ağalara, kapitalizmin dayatmalarına karşı direnen köylülerin yükselen eylemlerini bir tehdit unsuru olarak kullanan Şah, «ya devrim - ya da benim reformum» diyordu. İflas eden pazarcılar, esnaf ve zanaatkâr süreç içinde ve sınıfsal konumu gereği kapitalist gelişmenin karşısında yer aldı. Ayetullahlar dini kullandılar, camilerde örgütlendiler. Halkın en geniş kesimlerinin cehaletinden, yoksulluğa tepkisinden, kaba kuvvete, şiddete ve teröre karşı birikimin den yararlandılar. Ama diğer yandan da komünistlere, sosyalistlere karşı farklı yaklaşımlar içerisindeydiler. Bir bölümü, komünistlerin önerdikleri toplum düzenini destekliyor, diğer bölümü ise açıktan karşı çıkıyordu.

Şahın devrilmesi yolunda yükselen yığın eylemleri sırasında, mollalar kendileri dışındaki muhalefet kesimleri ile iyi ilişkilere özen gösterdiler. Açıktan bir işbirliğine girmekten kaçınmalarına karşın, bu güçlerle omuz omuza yürümeye, onları gücendirmemeye dikkat ettiler. İşçi sınıfı, köylüler, ulusal burjuvazi, Fars olmayan halklar, tümü Şaha karşı ortak bir tavır içindeydiler.

Şahın devrilmesinden sonra İran'da hegemonya savaşı iyice kızıştı. Sol güçler, burjuvazi, mollalar iktidara damgalarını vurmak için kıyasıya bir savaşım içerisine girdiler. İran'da iki başkent oluştu. Birincisi Tahran'da ulusal burjuvazinin elinde, ikincisi ise Kum'da Humeyni'nin elindeydi.

Şah döneminde mollalar, köylüleri, işsizleri, yoksulları büyük bir bölümünü örgütlemişlerdi. Şubatta Pehlevi hanedanının yıkılışından sonra da bunlar silahlandırıldı. Böylece Kum, yalnızca kitle desteğine değil, aynı zamanda silahlı bir güce de sahip oldu. Tahran ve Kum, ülkede Şah'a karşı yürüyenlerin tümüyle birlikte bazı önemli değişiklikler yaptılar. Tekelci kapitalizme karşı önlemler alındı. Müslüman olduğu için Filistin halkına destek verildi. Ama sıra en geniş yığınların gereksinimlerine yanıt verecek önlemlere gelince, Tahran da, Kum da aynı sınıfsal çıkarlarda bütünleştiler. Toprak ve tarım reformunun uygulanması, işçi-sendika-devlet ilişkilerinin düzenlenmesi işsizliği önleyecek önlemler, enflasyona ve fiyat artışlarına «dur» diyecek uygulamalar, burjuvazinin olduğu kadar mollaların da çıkarlarına ters düşüyordu. Hazırlanan Anayasa taslağında Fars olmayan halklara özerklik hakkının tanınmaması da toprak ve tarım sorunuyla yakından ilişkiliydi. Çünkü Kasımlo'nun ifade ettiği gibi İran'daki Fars olmayan

Afganistan Halkıyla Dayanışma Konferansı

Afganistan Demokratik Cumhuriyeti'nin başkenti Kabil, Ağustos sonlarında uluslararası bir konferansa ev sahipliği yaptı. Dünya Barış Konseyi'nin çağrısı üzerine dünya barış güçleri, Afganistan halkının emperyalizme, Pekin yönetimine ve feodal gericilere karşı savaşımıyla dayanışmalarını dile getirmek, bu dayanışmanın somut adımlarını ve biçimlerini görüşmek üzere Kabil'de biraraya geldiler. Bu konferansa Türkiye Barış Derneği adına da Merkez Yürütme Kurulu üyesi, Boğaziçi Üniversitesi öğretim görevlilerinden Dr. Bedir Aydemir katıldı. Barış Derneği temsilcisi, ülkemiz barış güçlerinin Afganistan halkıyla dayanışmasını dile getiren, dayanışmanın somut biçimlerine ışık tutan bir konuşma yaptı.

Aşağıda, Sovyet New Times dergisi muhabirinin konferans konusundaki izlenimlerini aktarıyoruz:

ELİNDE makinalı tüfekle bir askerin resmi. Emperyalizmin ve işbirlikçilerin oyunlarına karşı daha sıkı birlik talep eden bir afiş. Tüm bunlar, 1975 yılında ırkçıların, Mozambik'te FRELİMO'nun iktidara gelmesini engelleme çabalarını, 1976 yılında Angola'ya Güney Afrika kuvvetlerinin saldırısını, 1977 yılında Etiyopya'nın emperyalizmin saldırısına uğrayışını ve 1979 Ocak'ında Vietnam'ın Çin'in saldırısına uğramasını anımsatıyor.

Bugün, dış müdahale korkusu Afganistan Demokratik Cumhuriyeti üzerinde dolaşmakta. Fakat yine, Maputu'da, Luana'da, Adis Ababa'da ve Hanoi'de olduğu gibi dünya kamuoyunun temsilcileri, halkların kendi yazgılarını saptama hakkını desteklemek, seslerini yükseltmek için Kabil'de toplandılar. Dünya Barış Konseyi tarafından düzenlenen bu uluslararası konferansa 60 ülkeden 100'den fazla politik parti ve kamu örgütü temsilcilerinin yanısıra büyük uluslararası kitle hareketleri de katıldılar. Nur Muhammed Taraki Konferansa yolladığı başarı mesajında şöyle diyordu: «Afganistan'ın kahraman halkı Nisan devrimi sonucunda iktidarı ele geçirdi, barış ve barış içinde yanyana yaşama ilkesini uygulamak için çabalıyor. Geri kalmışlığı yenebilmek için dünyanın tüm ülkeleriyle olduğu gibi, komşularımızla da barış ve dostluk içinde yaşamak istiyoruz».

Afganistan'ın bu barışçı çabaları, emperyalizmin ve gericiliğin oyunları tarafından engelleniyor. Konferansa katılan delegelere gösterilen, ayaklananlardan ele geçirilen silahlar, Afganistan'ın içişlerine karışıldığını kanıtlamıştır. Konferans sonunda yapılan açıklamada, çoğunluğu Pakistan'dan sızan az sayıdaki karşı devrimcilerin ABD ve onunla işbirliği içinde olan Çin yönetimince de desteklendikleri ve finanse edildikleri belirtildi. Paralı askerler ve emperyalizm tarafından Afganistan halkının temsilcileri olarak propogandası yapılan yarı-feodal rejimin üyeleri tarafından eğitilen karşı devrimciler, barışsever Afgan halkına karşı vahşice suç işlemektedirler. Konferansta bir konuşma yapan ABD'li sendika lideri Harold Supriano bu tip propagandayı ABD saldırısı sırasında yürütülen anti-Vietnam kampanyayla karşılaştırdı. Dünya Barış Konseyi Başkanlık Komitesi üyesi İngiliz temsilci Bert Ramelson, Batı basınını, Afganistan'daki gerçek durumu yansıtmadıkları için eleştirdi. Sadece Kabil'de değil, gezi düzenlenen 6 bölgede'de, delegeler Afganistan'ın çalışan yığınlarının devrimi tüm güçleri ile desteklediklerini gördüler.

Değişik yapıdaki birçok delegenin biraraya geldiği Afganistan delegesyonu da bu desteği gösteriyordu. Bu yapı, Afganistan Barış ve Dayanışma Komitesini ülkedeki tüm ulusların kitle hareketlerini ve dini liderlerini kapsadığını ortaya koyuyordu. Ulema Konseyi üyesi Mu hammed Tawakali Afganistan'ın bugünkü yönetimini desteklediklerini, dini sömürücü gericilere karşı olduklarını ve devrimci yönetimin İslam ilkelerine ters düşmediğini açıkladı.

Konferansta iki saat süren bir konuşma yapan Başbakan Hafızullah Amin delegelere toprak reformu, ulusal eşitlik yönünde alınan önlemler, kadın erkek eşitliği ve okuma yazma kampanyaları gibi köklü sosyal dönüşümleri anlattı.

Sovyet-Afgan dostluğunun önemi hem yabancı delegeler hem de Afganistan delegasyonu tarafından vurgulandı. Sovyetler Birliği Barış Koruma Komitesi başkanı Evgeny Fyodorov, Leonid Brejnev ve Nur Muhammed Taraki tarafından imzalanan SSCB - Afganistan Dostluk İyi Komşuluk ve İşbirliği anlaşmasının sadece iki ülke arasındaki ilişkilerin gelişmesine değil, Asya'da ve tüm dünya da güvenliğin sağlanmasına katkıda bulunacağını söylediğinde, konuşması tüm delegelerin coşkun alkışlarıyla kesildi.

Konferans sonunda yapılan açıklamada «emperyalizm, gericilik ve bağlaşıkları yayılmacılar, Afganistan'ın yalnız olmadığını, tüm dünya barış güçlerinin bugün yarın ve her zaman Afganistan'ın yanında olacaklarını anlamaları gerekir» dendi.

halklar, 1900'lerden bu yana tüm eylemlerin, daha demokratik, daha ilerici ve geleceğe yönelik önlemler almışlardı. Azarbaycan'da, İran Kürdistanın'da 1945 yılında kurulan Cumhuriyetlerdeki uygulamalardan esinlenen özerk bölgeler İran'da sola açılan, sosyalizme yönelen ilk hareketler olacaktı.

Şunu da belirtmek gerek: Humeyni, Afganistan'da demokratik devrime karşı emperyalizmin, maocu Pekin yönetiminin ve bölgedeki gericiliğin kışkırttığı karşıdevrimcileri, müslüman oldukları için desteklemiyor' Afganistan Devrimi, uzun bir zamandan beri, toprak ve tarım reformu uygulamasına geçti. Humeyni'yi kızdıran, küplere bindiren de tarımdaki ataerkil ilişkilere son verilmesi, sosyalizme doğru yolalınması. Bunu da unutmamak, emperyalizmin «din» masallarına kapılmamak gerekiyor.

BUNDAN SONRA NE OLACAK?

Bundan sonra İran'daki almaşıklar son derece açık ve net. Ya işçi sınıfı, köylülük, Fars olmayan halkların tümü, demokrasi için, acil çıkarlar için, emperyalizmin yeniden İran'da egemen olmasını önlemek için tek bir cephe içerisinde toplanıp, Şubat Devrimi'ni ilerletecekler. Ya da Humeyni dönüp dolaşıp emperyalizmin kucağına oturacak.

20. yüzyılın son çeyreği toprakta ve üretimde, ataerkil ilişkilerin antikomünist hislerinin ve soykırımı uygulamalarının antiemperyalist tavırla birlikte yürüyemeyeceğinin örnekleriyle dolu.

G. Afrika KP Başkanı Yusuf Dadoo 70 yaşında

GÜNEY Afrika Komünist Partisi Başkanı, büyük yurtsever ve enternasyonalist Yusuf Dadoo'nun 70. yaş günü bütün dünyada, ilerici kamuoyunda coşkuyla kutlandı. 5 Eylül 1909'da Johannesburg yakınlarında bir madenci kasabasında doğan Dadoo, daha çocukluk yıllarında direniş hareketine katıldı. Bütün amacı, siyahlar, Hintliler ve diğer uluslar arasında birliğin sağlanmasıydı. Dadoo Liseyi bitirdikten sonra İngiltere'de tıp tahsil etti. Öğrencilik yıllarında İngiltere'de düzenlenen gösterileri örgütlediği gerekçesiyle birkaç kez tutuklandı.

1939 yılında Komünist Partisi'ne üye olan Dadoo, 1948 yılında Güney Afrika'da faşist ırkçı beyaz yönetimin işbaşına gelmesinden sonra tüm politik faaliyetlere katılmaktan menedildi. 1950 yılında Güney Afrika Komünist Partisi'nin yasaklanmasından ve büyük kovuşturmalara uğramasından sonra, partiyi yeraltında yeniden inşa etti. Özgürlük savaşımı sürerken, Dadoo, Güney Afrika'daki tüm ulus ve kesimleri bünyesinde birleştiren Afrika ulusal Kongresi'nin kurulmasına katkıda bulundu.

Tıp doktoru olması nedeniyle yoldaşları tarafından «Dok» olarak tanımlanan Dadoo, 1955 yılında Afrika Ulusal Kongresi'nin en yüksek ödülü olan «Isıtwalandwe» ödülünü aldı. Dadoo, 1972 yılında parti başkanlığına getirildi.

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen, Yusuf Dadoo'ya 70. yaşgünü nedeniyle gönderdiği kutlama mesajında, Güney Afrika Komünist Partisi Başkanının yiğit savaşımına büyük değer biçiyor ve şöyle diyor:

«Güney Afrika KP Genel Başkanı olarak ülkenizde ırkçı faşist egemenliği yıkmak, ulusal kurtuluş ve halkın erki alması için çetin bir savaş yürüttünüz, yürütüyorsunuz. Türkiye işçi sınıfı, halkımız Güney Afrika halkının bu haklı savaşımıyla tam bir dayanışma içindedir Türkiye. komünistleri, Güney Afrika KP'ni, uluslararası komünist hareketin Marksizm-Leninizme proletarya enternasyonalizmine sımsıkı bağlı bir savaş eri olarak tanıyorlar.»

Gus Hall'in "Oportünizm" yazısı geniş yankı uyandırdı

ABD KP Genel Sekreteri Gus Hall'in Prag'da yayınlanan ve dünya komünist ve işçi partilerinden haberler veren Haberleşme Bültenindeki «oportünizm» yazısı dünya çapında geniş yankılar uyandırdı. ABD KP'nin tarihindeki olaylara ve dünya çapındaki gelişmelere ışık tutan yazıda, oportünizmin çeşitli biçimleri, gelişmesinin ardında yatan nedenler, oportünistlerin ortak özellikleri ele alınıyor.

Öte yandan TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen, Detroit'de toplanan ABD KP 22. ulusal Kongrede parti başkanlığına seçilen Hendry Winston ile Genel Sekreterliğe seçilen Gus Hall'a birer kutlama mesajı gönderdi.

İşçi sınıfı ve seçimler

İşçi sınıfı ve işçi sınıfı partileri için seçimler, şu ya da bu vaadler ve açıklamalar bahasına sandalye elde etmeye yönelik bir siyasi operasyon değildir. Seçimler, bilinçli proletaryanın siyasal anlayışının temel itkeleri ve ana istemleri için ajitasyon yapmanın özel bir fırsatı, bir kürsüsüdür.

BURJUVA toplumu, burjuva iktidarı çerçevesinde, seçim ve burjuva parlamentosuna katılım sorunu, işçi sınıfı ve işçi sınıfının siyasal örgütü açısından her zaman önemli bir sorun olageldi. Bu konudaki sağ ve sol yanılgılar, işçi sınıfı hareketi içinde daha Engels dönsminden başlayarak, Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi içinde sürerek, Lenin'de teorik ve eylemsel açıklığa, netliğe, doğruluğa kavuşarak, 1920'ler de Avrupa işçi partilerinde zaman zaman yeniden alevlenerek ve nihayet günümüze kadar uzanarak varlığını sürdürdü.

Bu günlerde, yeniden bir seçim havasına sürüklenen Türkiye'de bir yandan duvarlarda «Devrimci Kurtuluş», «Dev-Yol, TKP-ML, TİKKO ve benzeri serüvenci ve goşist çizgilerin imzalarını taşıyan «Seçimler halkımızı kurtaramaz», «Seçimleri boykot edelim», «Oy değil silah», vs. türünden doğrudan ve dolaylı seçim boykotu çağrılarının belirmeye başladığı, öte yandan sağ oportünist çizgilerin herşeyi 14 Ekim günü seçim sandıklarına kilitlediği bir ortamda, işçi sınıfının seçim ve burjuva parlamentosu olayına bakışı önem kazanıyor. Bu bakışın, özü Lenin'in atmış yıl önce ilkelerini belirlediği, günümüzde de işçi sınıfı hareketinin benimsediği devrimci tavırdır. Kısaca, devrimci proletaryanın, sosyalizm amacına, devrim hedefine doğru yürürken, durumun ve koşulların gerektirdiği tüm araçları kullanabilmesidir. Devrimci proletarya seçimleri ve parlamentoyu, yığınlara sosyalizm ve devrim amacını anlatma, asgari programını azami programa bağlayarak açıklama, yığınlara siyasal gerçekleri, onların bu gerçekleri dinlemeye her zamankinden daha hazır oldukları bir dönemde aktarma aracı olarak kullanır.

SEÇİM SORUNU GÜNDEME GELİYOR

İŞÇİ sınıfının burjuvaziye karşı iktidar savaşımında tarihsel-geleneksel ayaklanma ve barikat savaşı yanında genel oy, seçim ve burjuva parlamentosundan da yararlanabileceği görüşü ilk kez 1871'de Paris Komünün yenilgisinden sonra gündeme geldi. Barikat savaşlarının, en yiğit işçi ayaklanmalarının 1830 ve 1848'lerde Fransa'dan başlayarak Avrupa'ya dalga dalga yayılmasından, 1871'de Paris Komünüyle noktalanmasından sonra, devrimci dalganın yükseliş döneminden alçalma dönemine girmesi, genel oy ve seçimleri, Avrupa proletaryasının karşısına yeni bir alan ve yeni bir araç olarak çıkarttı. Almanya'da 1866'da genel oy hakkının kazanılmasından sonra, Alman işçi sınıfının 1871'den 1877 seçimlerine sürekli oy artırması 500 bin oya kadar yükselmesi, 1890'larda 1,5 milyon sosyal demokrat oyun sayılması ve böyle bir parlamenter yükseliş karşısında gerici burjuvazinin düştüğü panik 1895'de bir durum değerlendirmesi yapan Engels'e şunları söyletiyordu: **«Genel oy Alman işçileri tarafından, Fransız Marksist programının ifadesiyle, bir kandırma aracı olmaktan çıkarılarak bir kurtuluş aracına çevrildi.. (Genel oy) seçim ajitasyonunda, halkın bizden hâlâ uzak durduğu yerlerde, yığınlarla ilişki kurabilmemiz ve diğer partileri saldırılarımız karşısında kendi görüşlerini ve eylemlerini halk önünde savunmaya zorlayabilmemiz için elimizde mükemmel bir araç oldu; bundan başka Reichstag'daki temsilcilerimiz için parlamentoda hasımlarına ve parlamento dışında yığınlara, basında ya da toplantılarda mümkün olandan çok daha büyük bir otorite ve özgürlükle seslenebileceğimiz bir platform sağladı. Öyle ki sonunda burjuvazi ve hükümet, işçilerin partisinin illegal eyleminden, ayaklanma sonuçlarından çok, seçim sonuçlarından çekinir oldular...»** (F. Engels, Fransa'da Sınıf Mücadeleleri'ne önsöz'den)

Engels, 1895'lerde genel oy ve seçim aracının önemini böyle değerlendirirken, o dönemlerde devrim dalgasının inisi, yığınların barikatlara hazır olmayışı, yeni dönem ve koşulların yeni taktikler gerektirdiği gözlemlerinden hareket ediyordu.

İŞÇİ SINIFI VE SEÇİMLERİN BOYKOTU.

RUSYA'da soru, kendisini 1905'den sonra tüm boyutlarıyla ortaya koydu. Ve bunu izleyen dönemde Lenin'in seçimlere ve burjuva parlamentolarına bakışı da, sağ ve sol oportünizmle savaşım içinde billurlaştı, bugün de işçi sınıfının savaşımına ışık tutan bir teorik netlik ve bütünlük kazandı.

Rusya'da burjuva devrimi 1905'de patlak verdi. Bir grev dalgası tüm ülkeyi kaplarken, köylüler dört bir yanda ayaklandılar. Ayaklanmalara yer yer askerler de katıldı. Çarlık, halkı devrim savaşımından saptırmak için bazı ödünler vermeye, vaadlerde bulunmaya başladı. Bir çeşit Parlamento niteliğindeki Devlet Duma'sının toplanması kararı bu sözde ödünlerden biriydi. Duma hiçbir yasama ve yürütme yetkisi olmayan, bir çeşit istişari organ niteliğinde olacaktı. Duma'da toprak sahipleri, kapitalistler ve küçük bir zengin köylü azınlığı yer alabilecekti. Lenin'in önderliğindeki Bolşevik'ler bu halk düşmanı Duma'yı boykot kararı aldılar. Devrimci dalga yükselmeye devam ediyordu. İşçi sınıfı köylülük, aydınlar otokrasinin yıkılması yerine demokratik bir Cumhuriyetin kurulması için ayaklanıyor, çeşitli eylemlere katılıyorlardı. Aralık 1905'de silahlı ayaklanma fiilen başladı. Ancak, Çar tarafından kan ve şiddetle bastırıldı. Devrim dalgası geriledi. İşçi sınıfı, köylüler, tüm halk üzerindeki baskılar dayanılmaz boyutlara vardı. Ancak devrimin gerilemiş olmakla birlikte için için kaynamakta olduğunu bilen Çarlık, yığınlara karşı yeni bir gözboyama olarak 1906'da yeniden bir Duma toplanması ve seçim kararını aldı. Bolşevikler, bu defa da, devrimin gerilemekte olmasına rağmen Duma'yı boykot kararını yinelediler. Ancak seçimleri engelleyemedikleri gibi, geniş köylü yığınları burjuvazinin peşine takıldı. Lenin 1906 Duma'sının boykot edilmesini yanlış bir taktik olarak eleştirdi. Lenin daha sonraları da, Parti içinde, legal savaşım biçimlerine düşman tavır alanlara karşı ve «sol» oportünizme karşı verdiği savaşta şunları yazar:

«... 1905 Ağustos'unda Çar bir istişari «parlamento»nun toplanması önerisinde bulununca, Bolşevikler bütün muhalefet partilerine ve Menşeviklere parlamentoyu boykot çağrısı yaptılar ve «parlamento» 1905 Ekim devrimiyle ortadan kalktı. Boykot o zaman doğruydu. Ama bu doğruluk genel olarak gerici parlamentolara katılmamanın doğru olmasından değil, o günlerdeki objektif durumu gereğince değerlendirdiğimiz ve bu durumun, kitlesel grevlerin önce siyasal greve, sonra devrimci greve, en sonunda da bir ayaklanmaya dönüşeceğini gördüğümüz için doğruydu... 1905'de Bolşeviklerin «parlamento»yu boykot etmesi, devrimci proletaryaya çok değerli siyasal deney kazandırdı ve legal ile illegal, parlamenter ile parlamenter olmayan mücadele biçimlerini birleştirmenin kimi zaman parlamenter biçimleri reddetmenin yararlı hatta gerekli olacağını gösterdi. Ne var ki, bu deneyi körükörüne aynen taklid ederek ve eleştirici açıdan ele almadan başka koşullara ve başka durumlara uygulamak çok yanlış olur.. Bolşeviklerin 1906'da Duma'yı boykot etmeleri, önemsiz ve kolayca onarılacak türden olmakla birlikte, yine de yanlıştı. Duma'nın 1907, 1908 ve daha sonraki yıllarda boykot edilmesi son derece büyük ve düzeltilmesi zor bir yanlıştı, çünkü bir yandan devrimci dalganın hızla büyümesi ve ayaklanmaya dönüşmesi beklenmiyor, öte yandan ise burjuva monarşisinin canlandırılmasına yönelik tarihsel durum legal ve illegal çalışmaların birleştirilmesini gerektiriyordu...» (Lenin, Sol Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı, Bölüm IV)

Lenin 1909'da şunları yazıyordu:

«Partimizin devrimci kanadı tarafından ortaya atılan Bulygin Duma'sının ve Birinci Duma'nın boykot edilmesi sloganı, o tarihte önemli devrimci rol oynadı ve işçi sınıfının en faal, en devrimci kesimlerince coşkunlukla karşılandı. Ondan sonra geniş halk kitlelerinin doğrudan doğruya yaptıkları devrimci mücadeleyi bir karşı devrim dönemi izledi. Bunun üzerine Sosyal Demokratların devrimci taktiklerini bu yeni duruma göre ayarlamaları zorunluluğu doğdu ve bununla bağıntılı olarak da, olağanüstü önem taşıyan işlerden biri Sosyal Demokratik örgütlemeye ve ajitasyona yardımcı olmak maksadıyla Duma'nın açık bir platform olarak kullanılması oldu.» (Lenin, Otzovizm ve Ultimatomculuk üzerine, Toplu yapıtlar, cilt 15)

1912'de, işçi sınıfında ve yığınlarda yeni bir kıpırdanma gözlenirken, IV Duma seçimleri ortamına girildi. Lenin, bu dönemde de «sol»lara karşı yoğun bir savaşım vermek ve komünistlerin neden Duma'ya, seçimlere ihtiyaçları olduğunu göstermek zorunda kaldı. 1912'de, **«IV. Duma seçimleri kampanyası ve devrimci sosyal demokrasinin görevleri»** yazısında şöyle diyordu:

«Bunalım yeni koşullarda olgunlaşıyor. Toprak sahiplerine iktidar, burjuvaziye manevraları için bir arena, proletarya içinse küçük bir kürsü olan Kara Duma, bu yeni koşulların vazgeçilmez niteliklerinden biri durumunda. Bu kürsü'ye ihtiyacımız var. Yığınlar içinde devrimci çalışma yürütebilmek için seçim kampanyasına ihtiyacımız var...»

Lenin'in önderliğindeki Bolşeviklerin izlemiş oldukları taktiklerden çıkan sonuç, seçimleri ve gerici parlamentoları boykot etmenin özel koşulları bulunduğudur. Bu koşulların başında ise devrimci dalganın hemen devrime varacak biçimde kabarması ve seçimlerin yığınların dinamizmini geriletici bir aldatmaca niteliğine bürünmesi gelmektedir. Bu koşular dışında, işçi sınıfı seçim kampanyalarını ve giderek parlamentoyu bir kürsü, yığınlarla doğrudan bağ kurmanın ortamı ve en önemlisi, yığınlara devrim hedefini en yaygın biçimde aktarmanın ve anlatmanın aracı olarak kullanmış, bunun karşısına dikilenleri ise «sol oportünist» olarak nitelemiş ve şiddetle eleştirmiştir.

EN GERİCİ PARLAMENTOLARDA BİLE ÇALIŞMAK

Boykot sorunu, gerici parlamentolarda çalışma, gerici parlamentolara katılma sorunuyla sıkısıkıya bağlıdır. Bu konu 1920 yılında Komünist Enternasyonal'in İkinci Kongresinde karara bağlandı, kongre, bazı ülkelerde «sol» komünistlerin burjuva parlamentolarında çalışma gerekliliğini reddetmelerini mahkûm etti. **«Sol Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı»** kitabında Lenin, burjuva parlamentolara katılmak gerekir mi sorusuna «sol» Alman Komünistlerinin parlamenter savaşım biçimlerinin tarihsel ve siyasal olarak zamanını doldurmuş olduğu yolundaki savlarına geniş proleter yığınların hâlâ parlamenter önyargılar içinde oldukları, onlara «acı gerçeği» söylerken, yani parlamenter savaşımın kurtarıcı olmayacağını açıklarken, yığınların düzeyini dikkate almak gerekliliğini hatırlatarak cevap verir. **«Almanya'da parlamentonun henüz siyasal bakımdan zamanını doldurmamış olduğu ve devrimci proletaryanın partisi için parlamenter seçimlere ve parlamenter mücadeleye katılmanın, özellikle kendi sınıfının geri kalmış katlarını eğitmek için, özellikle ezilen ve cahil köylü yığınları uyandırmak ve aydınlatmak için zorunlu olduğu şüphe götürmez. Burjuva parlamentosunu ve bütün öteki gerici kurumları dağıtmaya gücümüz yetmediği sürece, bu kurumlarda çalışmak zorundasınız... tanıtlanmıştır ki, Sovyet Cumhuriyetinin zaferinden birkaç hafta önce bile, giderek bu zaferden sonra bile burjuva demokratik bir parlamentoya katılmak, devrimci proletaryaya zarar getirmek şöyle dursun, ona bu parlamentoların niçin dağıtılması gerektiğini geri kalmış yığınlara daha kolay anlatma olanağını sağlamakta, bu dağıtmanın başarısını ve burjuva parlamenterizminin siyasal tasfiyesini kolaylaştırmaktadır... Parlamenter oportünizmi lanetlemekle ve parlamentoya katılmayı reddetmekle yetinerek devrimci duygusunu ifade etmek pek kolaydır. Ama çok kolay olduğu içindir ki bu davranış, çetin olan, çok çetin olan bir sorunu çözüme bağlayamaz»** (Lenin Sol Komünizm. Burjuva Parlamentolarına Katılmak Gerekir mi? yazısı)

İşçi sınıfının seçim ajitasyonu ve propagandasının ilkeleri

SEÇİM kampanyaları, burjuva parlamentoları, işçi sınıfı ve onun öncü siyasal örgütü için, geniş işçi ve emekçi yığınlara ulaşmada araçlardan biridir. «Devrimin gerekliliğini, kaçınılmazlığını hangi istemler etrafında nasıl gerçekleşeceğini ve yığınlara neler kazandıracağını anlatmanın kürsülerinden; egemen güçlerin uyutmacalarını, gerçek yüzlerini sergilemenin fırsatlarından biridir. Seçim kampanyaları, işçi sınıfı için hiçbir zaman bir oy avlama ve sandalye kazanma operasyonu değildir. Seçim sorunu da bir «sandık başı» sorunundan ibaret olamaz. Öyle ki, proletaryanın öncü siyasal örgütü, seçimleri boykot çağrısı yaptığı özel koşul ve dönemlerde bile boykotu pasif bir geri çekilme olarak değil, çeşitli alanlarda en aktif ajitasyon-propaganda çalışmalarının yürütüldüğü aktif bir eylem olarak değerlendirir.

İşçi sınıfının seçim ajitasyon - propagandası, başka bir deyişle genel ajitasyon - propaganda çalışmalarının seçim kampanyaları dönemine rastlayan bölümü, işçi sınıfı hareketinin **programının açıklanması**, en yaygın ve etkin biçimde anlatılması, **asgari programın azami programa**, yani güncel ve kısa erimli istemlerin sonuçsal amaç olan **sosyalizm ve devrime bağlanması** çalışmalarını içerir. İşçi sınıfının seçim ajitasyon - propagandasının düğüm noktası, merkezi budur.

Merkezinde işçi sınıfının programının açıklanmasının bulunduğu seçim ajitasyon - propagandası, aynı zamanda, programla, mevcut durumun, yani burjuva düzeninin çürümüşlüğünün ve pisliklerinin arasındaki derin çelişkinin, akla kara arasındaki uzlaşmaz farklılığın yığınlara en açık ve en iyi gösterilebileceği biçimde yürütülmelidir. Başka türlü söylenecek olursa, egemen güçlerin, burjuvazinin çeşitli kollarının siyasal partilerinin, bizzat burjuvazinin kendisinin tüm çürümüşlüğünün sergilenmesi, siyasal gerçeklerin açıklanması bu dönemin ajitasyon - propagandasının başlıca konularıdır.

Burjuva toplumlarında, hele parlamenter düşlerin henüz en geniş yığınlarda geçerliliğini koruduğu, işçi sınıfının geniş kesimlerinin ve emekçi yığınların, burjuva parlamentosunun burjuvazinin bir uyutma aracı olduğunun bilincine henüz tam varmadıkları ve bu bilince ancak en etkili biçimde uyarılarak ve bu uyarılar ışığında kendi deneyleriyle varabilecekleri toplumlarda, (ki Türkiye'de halâ, tüm umutsuzluklara rağmen, seçimler ve parlamento işçi sınıfının geri kesimleri ve geniş emekçi yığınlar için önemini kaybetmemiştir), seçim dönemlerinde yığınlar her türlü ajitasyon ve propagandaya her zamankinden daha açık, daha duyarlıdırlar, her zamankinden daha politizedirler. Hedefine varacak biçimde düzenlenmiş bir ajitasyon - propaganda çalışmasının en etkili olabileceği, en derine işleyebileceği bir dönemdir seçim kampanyaları dönemi.

ACİL İSTEMLER VE SONUÇSAL AMAÇ BAĞI

Seçim kampanyalarında, işçi sınıfının ajitasyon propaganda çalışmalarının özü, temeli, odak noktası, kendi programının açıklanmasıdır. Ancak program açıklaması sorunu, işçi sınıfı açısından, burjuva partilerinin ve küçük burjuva ağırlıklı çizgilerin seçim programlarından özde farklılık gösterir. Lenin, 1912'de, IV. Duma seçimlerinden önce, bu farkı şöyle anlatıyordu:

«Burjuva partileri, seçmenleri kandırmak için aceleyle vaad - programlar, "seçim programları" çırpıştırıverirler. Liberallerin kuyruğuna takılan likidatörler de, şimdi "legal" seçimler için bir "program" düzenliyorlar.

Seçimler için program değil, devrimci sosyal demokrat bir programın uygulanabilmesi için seçimler. İşçi sınıfı partisinin bakış açısı budur. Daha önce de seçimleri bu amaçla kullandık, bundan böyle de kullanmaya devam edeceğiz...» (Lenin, IV. DUMA seçimleri arifesinde, Toplu yapıtlar, Cilt: 18)

Lenin'in belirttiği derin fark, aslında işçi sınıfının seçim olayına bakışını açıkladığı kadar, program açıklamasına bakışına da ışık tutuyor. Bu açıya göre, program açıklaması, seçim ajitasyonu sırasında yığınlara iletilecek olan bir seçim programından bir vaadler programından veya anlık reformlar, acil istemler sıralamasından ibaret değildir. Yığınlara işçi sınıfının programın asgari ve azami bütünlüğünün ulaştırılması gerekir. Yani kısaca, işçi sınıfının seçim ajitasyonu özünde bir acil istemler ajitasyonu olmakla yetinmeyip bir sosyalizm ajitasyonu olmak zorundadır. Yine Lenin bu gerçeği şöyle dile getirir:

«Sosyal demokrat partinin bir seçim platformuna ihtiyacı varsa, bu ihtiyaç, IV Duma seçimleri vesilesiyle, bu seçimleri fırsat bilerek ve bu seçimlerin yol açtığı tartışmalar ortamında, devrimin gerekli, yaşamsal, kaçınılmaz olduğunu bir kez daha açıklamak içindir.»

«Buna karşılık likidatörlerin seçimler "için" bir platforma ihtiyaçları var... Sosyal demokrat parti seçimlerden devrimin gerekliliği fikrini, devrimci bir atılımın başlamakta olduğu fikrini yığınlara bir kez daha aktarabilmek için yararlanmak istiyor. Bu yüzden de seçim platformu Dördüncü Duma seçimlerine katılacaklara, açıkça ve kısaca, anayasal reformlar değil, Cumhuriyetin, reformizmin değil devrimin gerekliliğini söylüyor. (Lenin Reformistlerin Platformu ve Devrimci Sosyal Demokratların Platformu, Toplu Yapıtlar, Cilt: 18)

İşçi sınıfının seçim ajitasyonu, devrim amacı ne kadar geniş yığınlara, ne kadar iyi anlatılabilirse o kadar başarılı olur. Asgari program ve acil istemler azami programa ve sosyalizme ne kadar bağlanabilirse o ölçüde etkin ve başarılı sayılır.

DÜZENİN SERGİLENMESİ VE BAŞ DÜŞMAN

Seçim ajitasyon - propagandasında işçi sınıfının, programını en geniş yığınlara açıklamayı başa alması, burjuva düzeninin çürümüşlüğünün, emekçi yığınları nasıl ezdiğinin, bu çürümüş düzenin çirkin yüzünün sergilenmesi ile çatışmaz, çelişmez. Aksine, yığınlar en iyi kendi günlük deneylerinden öğrenirler ve bu deneyler temeli üzerindeki ajitasyonu en kolay, en çabuk kavrarlar. Bu yüzden bozuk düzenin en vurucu, en canlı, işçi ve emekçi yığınların günlük yaşamlarına en bağlı örneklerinin, yolsuzluklarının, vurgunlarının, soygunlarının sergilenmesi seçim ajitasyonu boyunca büyük önem taşır. Böylece bir yandan burjuva düzeni sergilenirken öte yandan işçi sınıfının aynı konudaki önerisinin açık, kesin, anlaşılabilir bir dille anlatılması ve tümünün sosyalizme bağlanması başarılı bir seçim ajitasyonu örneği olur.

Bu ajitasyonda, yığınların en yaygın istemlerinin öne çıkarılması ve nasıl çözümleneceğinin anlatılması kadar, baş düşmanın tanıtılması, sergilenmesi ve başdüşmana karşı ortak savaşımın yaşamsal zorunluluğunun gösterilmesi de o kadar önemlidir. Örneğin, Türkiye de bugünkü koşullarda, en geniş yığınların en temel istemi olan can güvenliğinin sağlanması istemi, faşizmle bağlantısı içinde açıklanmalı; baş düşmanın faşizm ve arkasındaki yerli yabancı tekellerin en gerici kesimleri olduğu yine anlaşılabilir ve basit bir dille gösterilmeli can güvenliğinin nasıl sağlanacağı, işçi sınıfının antifaşist savaşımda yığınlara nasıl öncülük edebileceği ve nihayet faşizm tehlikesinin bütünüyle yenilebilmesinin koşulunun sosyalizm olduğu kavratılmalıdır.

İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZ POLİTİKASI

İşçi sınıfı, durum ve koşullara göre seçimlere kendi bağımsız örgütü veya adaylarıyla, ya da seçim blokları içinde katılabilir. Özel koşullarda şu veya bu ilerici demokrat adayı, hatta yine özel koşullarda en gerici alternatiflere karşı nisbeten demokrat siyasal alternatifleri destekleyebilir. Ancak seçimlerde tutum ve taktikler ne olursa olsun, işçi sınıfının öncü gücü, partisi açısından seçim ajitasyon propagandasının özü değişmez. Bu işçi sınıfının diğer tüm sınıflardan özellikle burjuvaziden bağımsız politikasının, çizgisinin vurgulanmasıdır. İşçi sınıfının seçimlerdeki bağımsız politikası, herşeyden önce onun kendi programı ödünsüz anlatmak, savunmak, benimsetmekteki başarısıyla bu çizgideki kararlılığı ve ödünsüzlüğüyle ölçülür. Seçim dönemlerinde, işçi sınıfı açısından seçim kampanyalarının esas önemi ve anlamı oy sayısı ve sandık başı olmadığına göre, işçi sınıfının bağımsız politikasının ortaya konması, onun şu veya bu bloka dahil olması, şu veya bu adayı desteklemesi veya kendisi seçimlere bağımsız olarak katılmasıyla değil işçi sınıfının programının, çizgisinin, netlikle, ödünsüz ve kuyrukçuluktan uzak sergilenmesiyle, bu sergilemenin işçi sınıfına ulaşıp onun öncü partisinin çağrısına uymasıyla olur. Bağımlılığın ve kuyrukçuluğun ölçüsü burada aranmalıdır. Seçimlere istediği kadar bağımsız bir parti olarak katılsın, işçi sınıfı partisi seçim ajitasyon propagandasında kendi programını ortaya koymak yerine reformcu istemler ve seçim için vaad programlarla yetiniyorsa, buna bağımsız politika denmez, reformizm ve burjuva reformizmi kuyrukçuluğu denir.

LENİN, devrimci proletaryanın partisinin, parlamentoyu **sadece sınıf savaşımının bir** arenası olarak kullanmak koşuluyla, parlamenter savaşıma katılması gerektiğini defalarca vurguladı. Bunu yaparken, aynı zamanda, proletaryanın savaşımını sadece parlamentoyla sınırlamayı yada onu, bu savaşımın en yüksek belirleyeci biçimi olarak görmeyi de burjuvazinin safına geçmek biçiminde değerlendiriyordu. **«Parlamentonun nasıl yıkılabileceğini bilmek gerek. Eğer bunu tüm ülkede bir silahlı ayaklanma ile yapabiliyorsanız çok güzel... Ama bunun pekçok ülkede oldukça uzun bir hazırlık olmadan olanaksız olduğunu ve pekçok ülkede henüz parlamentoyu bir vuruşta devirme olanağı bulunmadığını gözden kaçırıyorsunuz. Parlamentoyu yıkmak için savaşı Parlamentonun içinde de sürdürmeliyiz.» «Parlamentonun burjuvazinin yığınları kandırma aracı olduğu söyleniyor. Peki gerçekten geri ve burjuvazi tarafından kandırılmış yığınlara parlamentonun gerçek yüzünü nasıl sergileyeceksiniz? Eğer ona dahil değilseniz şu veya bu parlamenter tezgahı, şu veya bu partinin konumunu nasıl açığa çıkaracaksınız?.. Rus devriminin tarihi, işçi sınıfının geniş yığınlarını, köylülüğü, küçük memurları, kendi öz deneylerinden başka hiçbir kanıtın inandırmadığını gösterdi...»** (Lenin Komünist Enternasyonalin İkinci Kongresi, Toplu yapıtlar, Cilt 31)

Ancak, işçi sınıfı ve onun öncüsü için, burjuva parlamentosu sadece bir kürsü, bir arenadır. Bir amaç asla değildir: **«Biz komünistler, burjuva parlamentosuna işçileri ve emekçileri kandırmaya yarayan bu tepeden tırnağa çürümüş kapitalist kurumun nasıl bir kandırmaca olduğunu sergilemek için gireriz.. Az veya çok sayıda emekçi, burjuvazinin işçileri kandırmak için kullandığı burjuva demokratik kurumlara inandıkça, bu aldatmacanın mekanizmasını biz, geri işçi çevreleri, özelliklede proleter olmayan emekçi yığınların çok önemli ve en yüksek otorite saydıkları bu kürsüden açığa çıkarmalıyız.** (Aynı yer)

Ancak bütün bunlar, sadece ve sadece şu koşulla doğrudur: Seçimler ve burjuva parlamentoları **devrim hedefi ve sosyalizm amacı** doğrultusunda birer araçtır ve bu amaçlara hizmet için kullanılır. İşte bu noktada, işçi sınıfının seçimler karşısındaki tavrı diğer tüm sınıfların tavrıyla temelde, özde farklılık gösterir. İşçi sınıfı ve işçi sınıfı partileri için seçimler, şu veya bu vaadler ve açıklamalar bahasına sandalye elde etmeye yönelik bir siyasal operasyon değildir. Seçimler, bilinçli proletaryanın siyasal anlayışının temel ilkeleri ve ana **istemleri için ajitasyon yapmanın özel bir fırsatı bir kürsüsüdür.**

İşçi sınıfının seçimler ve parlamento karşısındaki tutumunu sağ ve sol oportünizmden ayıran temel fark da işte buradadır.

1 Eylül Dünya Barış Günü kutlandı

BİR DAHA DÜNYA SAVAŞI OLMASIN!

1 Eylül Dünya Barış Günü Bursa'da coşku ile kutlandı

İKİNCİ Dünya Savaşı'nın başlangıç tarihi olan ve dünya barış hareketi tarafından Barış günü ilân edilen 1 Eylül, ülkemizde de yığınsal şekilde kutlandı. Yurtdışındaki kutlamalara Türkiyeli işçiler katıldılar.

1976 yılından beri Barış Derneği'nin öncülüğünde kutlanan 1 Eylül Barış Günü'ne bu yıl konuk olarak SSCB Barışı Koruma Komitesi üyeleri SSCB milletvekili, Ukrayna Yazarlar Sendikası Birinci Sekreteri Pavel Zegrebelni, SSCB Bilimler Akademisi üyesi Devletler Hukuku Profesörü Mihail Kurtogolov ve Türkolog Margarita Stavisina da katıldı.

Dünya Barış Günü BURSA da coşkulu ve görkemli bir törenle kutlandı. Bursa yöresindeki sendikalar, köylü kuruluşları, gençlik ve kadın örgütleri, meslek kuruluşları ve çeşitli kültür, sanat dernekleri geceye katıldı. Gecede Barış Derneği'nin davetlisi Sovyetler Birliği delegasyonu da yer aldı. Açış konuşmasını Tertip Komitesi adına yapan Tekstil Sendikası şube başkanı Günay Onayman kalıcı bir barış için yürütülen savaşımın önemini belirtti. Barış için taleplerini sıraladı. Daha sonra söz alan Barış Derneği Genel Sekreteri Enis Coşkun, derneğin 1 Eylül 1979 için yayınladığı mesajı okudu. Konuk Sovyet delegasyonunu geceye katılanlara tanıttı. Coşkun alkışlar ve BARIŞ - DOSTLUK - DAYANIŞMA belgileriyle sık sık kesilen konuşmasında Profesör Kurtogolov, SSCB'nin savaşın ne demek olduğunu kendi deneyiyle çok iyi bildiğini, İkinci Dünya Savaşı'nda toplam 20 milyon Sovyet yurttaşının öldüğünü belirtti.

Nazi Almanyası ordularının üçte ikisinin de Sovyet Cephanesinde yok olduğunu ifade eden Profesör Kurtogolov sözlerini şöyle bitirdi: «Sovyetler Birliği ekonomik ve sosyal gücünün yanısıra izlediği barış içinde yanyana yaşama politikası ve yumuşamayla ilgili attığı adımlarla milyonlarca insanın desteğini kazanmıştır. Türkiye'de kaldığım kısa süre içinde her yerde gençlerin barış savaşımına geniş ölçüde katıldıklarına tanık oldum. Sizlere Lenin'in bir deyişiyle sesleniyorum: «Gelecek gençliğin ellerindedir.» «Siz barışı koruyacaksınız. Gelecek sizindir.»

Türkiye'li yurtseverler yurt dışındaki kutlamalara aktif olarak katıldılar.

Kurtogolov konuşmasını sürekli alkışlar ve «Yaşasın barışın öncüsü Sovyetler Birliği», «SALT-2 imzalansın», «Savaşsız, Sömürüsüz bir Dünya için ileri» «SSCB ile Saldırmazlık Anlaşması İmzalansın» belgileri arasında bitirdi.

İSTANBUL'da Dünya Barış günü 1500'e yakın barışseverin katıldığı bir vapur gezisiyle kutlandı. Vapur gezisine konuk Sovyet delegasyonu ve birçok sanatçı katıldı. Gezi boyunca yapılan çeşitli gösteriler coşkuyla izlendi. MUĞLA'da da Muğla TÖB-DER üyelerinin yığınsal katılımıyla Barış Gecesi düzenlendi. ESKİŞEHİR'de ise antifaşist savaşçılara konaklama izni vermeyen, konvoyun güzergâhını değiştirmeye yeltenen Vali, tertip komitesinin başvurusuna olumsuz yanıt vererek Eskişehir'de Barış Günü'nün kutlanmasını engelledi.

Barış Günü kutlamaları için ülkemize gelen SSCB Barışı Koruma Komitesi ile Türkiye Barış Derneği daha sonra ortak bir açıklama yaptılar. Ortak açıklamada «Taraflar Kıbrıs halkını oluşturan Türk ve Rum topluluklarının eşit haklarla barış içinde birarada yaşamasını sağlayacak bir Anayasal düzenin kurulması için BM gözetiminde başlatılan toplumlar arası görüşmelerin ivedilikle sürdürülmesinin gereğine işaret etmişlerdir» denildi. Ortadoğu sorununa da yer verilen ortak açıklamada, bu sorunun adil ve kalıcı bir şekilde çözümlenmesinden yana olduklarını bu çözümün de tüm İsrail silahlı kuvvetlerinin işgal ettikleri Arap topraklarından çekilmesiyle, Filistin halkının kendi yazgısını kendisinin belirlemesi ve bağımsız bir devlet kurma hakkına kavuşmasıyla olabileceğini ifade ettiler.

Ayrıca 1 Eylül Barış Günü'yle ilgili olarak çeşitli sosyalist partiler, demokratik yığın örgütleri açıklamalarda bulundular.

Barış Günü'nün YURTDIŞI'ndaki kutlamalarına Türkiyeli barışseverler aktif ve yığınsal bir şekilde katıldılar.

Demokratik örgütlerden haberler

TÜS-DER'le dayanışma

Hiçbir yasal gerekçeye dayanılmaksızın sıkıyönetimce kapatılan TÜS-DER'le dayanışma tüm ülke çapında yükseliyor. ORDU'dan Genel-İş, Fındık İş, TÖB-DER, TÜM-DER, DKD, T. Zir. Der., Halkevi, İGD, Genç Öncü Başbakan Bülent Ecevit'e, İçişleri Bakanı H. Fehmi Güneş'e ve CHP Genel Sekreteri Mustafa Üstündağ'a şu telgrafı gönderdiler: «Demokrasi güçlerinin desteği ile geldiğiniz iktidarınız, döneminde anaların göz yaşını dindirdiniz, faşizmi altettiniz, demokrasiyi kurtardınız, demokratik örgütlenmeyi güçlendirdiniz, emekçilerin sömürülmesini önlediniz. Hele hele son aylarda bunu kanıtlamak için 3 yaşındaki çocuğun rehin tutulması, demokratik örgüt üyelerinin gerekçesiz tutuklanması ve örgütlerinin kapatılması bu başarınızın göstergesidir. Sağlık emekçilerinin örgütü TÜS-DER'in kapatılmasıyla da bölücüğü tamamen yok ettiniz. Demokrasi güçleri bu başarılı çalışmanızı elbette değerlendirecektir. Siz demokrasi şampiyonlarını demokrasi adına kutlarız.»

BURSA'da Tekstil, Maden-İş Oleyis, İGD, Genç-Öncü, DEV-GÖR, İTD İPSD, TÖB-DER, TÜM-DER TÜTED, SGB şubeleri ortak bir açıklama yaparak Bursada sağlık emekçilerinin örgütü TÜS-DER üyeleri üzerindeki baskıları kınadılar, her zaman TÜS-DER'in ve sağlık emekçilerinin yanında olduklarını açıkladılar.

BALIKESİR'de TÖB-DER, TÜS-DER, İKD, İGD, MADEN-İŞ 1001 Nolu LOKAL, BANK-SEN BETON-İŞ, HALKEVİ, MARMARA KÖY-DER Şubeleri ortak bir açıklama yaparak «Faşist terör odakları dururken teröre şimdiye kadar hiç bulaşmamış sağlık emekçilerinin tek merkezi yığın örgütü TÜS-DER hiçbir gerekçe gösterilmeksizin kapatılıyor. Haksız yere kapatılan demokratik yığın örgütleri İKD, TÜS-DER'in derhal açılmasını istiyoruz» dediler.

Hatay Köy-Koop Birlik Başkanları toplandı

Toplantıyı açan Hatay KÖY-KOOP Başkanı Fariz Bayal, ülkenin içine düştüğü ekonomik, kültürel ve politik bunalımların yükünü emekçi halkın çekmek istemediğini bu nedenle halkın örgütlenmesinin hız kazandığını, KÖY-KOOP'un buna somut bir örnek olduğunu söyledi. Daha sonra toplantıya konuk olarak katılan KÖY-KOOP Genel Başkanı Nedim Tarhan yaptığı konuşmada, üretici köylülerin ulusal gelirden yeterince pay alamadığını, ürettiği malın aracının tefecinin elinde kaldığını, Hatay'da da aynı durumun sürüp gittiğini söyledi. Hatay'ın önemli bir tarım bölgesi olduğunu belirterek, traktör, mazot, gübre, naylon vb. tüm sorunları örgütlenerek giderebileceklerini söyledi. Daha sonra tüketim kooperatiflerine de değinen Nedim Tarhan, Halk-Koop hareketiyle eşgüdümlü bir çalışma yürüteceklerini vurguladı.

Marmara Köy-Der Düvertepe'de konservecilik kursu açtı

Marmara KÖY-DER Düvertepe Şubesi Sındırgı Ziraat Mühendisliğiyle işbirliği yaparak köyde yetişen sebzelerin kışlık değerlendirilmesi için konservecilik kursu açtı. Köy kadınları yoğun bir şekilde kursa katıldılar. Bunun yanısıra halıcılık kursu açılması çalışmaları da yürütülüyor.

Bursa'daki kutlamaya katılan konuk Sovyet delegasyonu sıcak bir ilgi ile karşılandı.

lar. Federal Almanya'daki İşçi Dernekleri Federasyonu FIDEF 1 Eylül Barış günü üzerine özel bir bülten yayınladı. Federal Almanya'daki Türkiyeli işçileri Alman Sendikalar Birliği DGB'nin çeşitli kentlerde düzenlediği eylemlere aktif olarak katılmaya çağırdı.

BONN'da, Barış, Silahsızlanma ve işbirliği komitesi «Barış güvence altına alınsın - silâhlanma Sona Ersin» «Soğuk Harbe Dönüş Yok - Strauss'a Geçit Yok» istemleri altında merkezi bir yürüyüş yaptı.

BATI BERLİN'de DGB'nin hazırladığı yürüyüş 31 Ağustos'ta yapıldı. Türkiyeli işçiler bu gösterilere «MHP Kapansın, Can Güvenliği Sağlansın», «Katil Türkeş Tutuklansın» belgileriyle yürüdüler. **MANHEIM**'da da aralarında Mannheim işçi birliğinin de yer aldığı 19 demokratik kuruluşun çağrısıyla yapılan gösteriye Türkiyeli işçiler yığınsal bir şekilde katıldılar. Yürüyüş boyunca «Savaşa Hayır», «MHP Kapatılsın», «Faşizme Geçit Yok» şeklinde Türkçe ve Almanca yazılı pankartlar taşıdılar.

savaşımda yaratıcılık:

TÖBANK DİRENİŞİ

SAVAŞIM gelişip keskinleştikçe, işçiler, emekçiler işyerlerinin özelliklerine göre yaratıcılıklarını da geliştiriyorlar.

Geçtiğimiz günlerde TÖBANK'ta çalışan 1850'ye yakın emekçiden 1650'si işverenin güdümündeki sarı TÖBANK-SEN'den istifa edip BANK-SEN'e üye oldu. Sendika seçme konusundaki Anayasal hakkı ayaklar altına alan TÖBANK işvereni, 150'ye yakın BANK-SEN üyesi TÖBANK emekçisinin işine son verdi.

Böylece BANK—SEN örgütlenmesinin önünün alacağını, banka emekçilerinin savaşımını kırabileceğini sandı. Baltayı taşa vurdu. TÖBANK emekçileri BANK-SEN etrafında daha bir kenetlendi; BANK-SEN, tüm ilerici-yurtseverler TÖBANK emekçilerinin bu güvenini boşa çıkarmadı, onlara dört elle sarıldı.

TÖBANK şubeleri önünde geniş kuyruklar oluşturan çeşitli işkollarından işçiler, gençler, kadınlar 10 liralık hesap açtırma ve ardında da çekme eylemine giriştiler.

Böylece bankanın tüm işlemlerini felce uğrattılar. Bankada çalışan emekçiler ise diğer şubelerle yürütülmesi gereken işlemleri ağırlaştırdılar. Para yatırılsın diye gazetelerde, televizyonda yüzbinlerce liralık reklam veren banka yöneticileri bankalarına para yatırmak için kuyrukta bekleyen, «kutsal mülkiyet hakkını»(!) kullanan yurttaşları sıkıyönetime şikayet etti, yurtseverler gözaltına alındı.

Birçok ilerici meslek kuruluşu, bu arada İnşaat Mühendisleri Odası Genel Merkezi, İlkokul öğretmenleri yardım Sandığı (İLK-SEN) Öğretmenler Pazarı, ilerici yurtsever kişiler, BANK-SEN üyesi emekçilerle dayanışma içinde TÖBANK'ta bulunan hesaplarını kapattılar. Böylece TÖBANK'tan 300 milyonun üzerinde para çekildi.

Bu arada BANK-SEN TÖBANK'taki yolsuzlukları, Bankalar Yasası'na aykırı uygulamaları birer birer ortaya çıkararak yetkili mercilere iletti.

TÖBANK emekçilerine uygulanan yasadışı baskılara ve işten çıkarmalara karşı İzmir'de «Sendika Seçme Özgürlüğü İçin, İşten Atılmaları ve Sendikal Baskıları Protesto» mitingi yapıldı. TÖBANK emekçilerinin eşleri ve çocuklarıyla yürüdüğü, 30'u aşkın sendika, meslek odaları,

TKP'nin 59. Kuruluş yıldönümü nedeniyle Izmit'te yapılan toplantıdan bir görünüm.

TKP'nin 59.Kuruluş yıldönümü kutlandı

Ülkemizin en eski partisi Türkiye Komünist Partisi'nin 59. kuruluş yıldönümü 10 Eylül'de yurdun çeşitli yerlerinde kutlandı.

BARTIN'da 10 Eylül'de düzenlenen «Özgürlük Gecesi»ne Karabük Demir-Çelik işçileri, bölgedeki ilerici-yurtseverler yığınsal bir şekilde katıldılar. Toplantıda bir konuşma yapan Süleyman Üstün, 141-142 nin kaldırılması isteminin artık yığınlara malolduğunu belirtti. Daha sonra çeşitli gösterilerle devam eden gecede «Türkiye Komünist Partisine Özgürlük» belgisi yükseltildi. **KOCAELİ**'nde ise 10 Eylül Altınnal Sinemasında yapılan bir toplantıyla kutlandı. Tertip Komitesi adına bir konuşma yapan Mehmet Cansever 10 Eylül'ün işçiler, emekçiler için taşıdığı önemi vurguladı.

Öte yandan 10 Eylül'le ilgili olarak **ANKARA**'da, **İSTANBUL**'da, **İZMİR**'de yurdun çeşitli köşelerinde duvarlara «TKP 59 Yaşında», «Yaşasın TKP», «TKP'ye Özgürlük», «10 Eylül 1920» yazıları yazıldı, bu belgileri içeren pullar dağıtıldı, pankartlar asıldı.

TKP'nin sesi ve BİZİM RADYO yayın saatleri

TKP"nin sesi

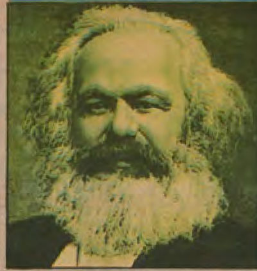
Hergün:	7.00 — 7.30
	8.00 — 8.30
	9.00 — 9.30
	11.00 — 11,30
	13.00 — 13.30
31,3 m.'den	
	19.00-19.30
	21.00 — 21.30
	23.00 — 23.30
	1.00 — 1.30
48,4 m.'den	
Pazar:	9.00 — 9.55
	10.00 — 10.55
	11.00 — 11.55
	15.00 — 15.55
	16.00 — 16.55
	17.00 — 17.55
	21.00 — 21.55
	22.00 — 22.55
31,3 m.'den	
	21.00 — 21.55
	22.00 — 22.55
	23.00 — 23.55
48,4 m.'den	

BİZİM RADYO

Hergün:	10.00 — 10.30
	12.00 — 12.30
	14.00 — 14.30
31.3 m.'den	
	20.00 — 20.30
	22.00 — 22.30
	24.00 — 0.30
48,4 m.'den	
Pazar:	6.00 — 6.55
	7.00 — 7.55
	8.00 — 8.55
	12.00 — 12.55
	13.00 — 13.55
	14.00 — 14.55
	18.00 — 18.55
	19.00 — 19.55
31,3 m.'den	
	20.00 — 20.55
	24.00 — 0.55
	1.00 — 1.55
48,4 m.'den	

115 yıl önce kurulmuştu

1. Enternasyonal geleneği işçi sınıfının bağrında yaşıyor

MARX ve ENGELS - Savundukları görüşler gerçeklerle kanıtlandı, yığınlara mal oldu ve enternasyonale politik damgalarını vurdular.

"SALONUN tıklık tıklım olduğu toplantıda, Genel Konsey'i Londra'da bulunacak ve Almanya, Fransa, İtalya ve İngiltere işçi birlikleri arasında aracılık görevi yapacak bir Uluslararası İşçi Derneği kurulması kararlaştırıldı. Bundan başka 1865'de Belçika'da bir genel işçi kongresinin toplanmasına karar verildi. Toplantıda geçici komite tayin edildi : ... ve ben».

Karl Marx, 4 Kasım 1864 tarihli mektubunda Friedrich Engels'e, Uluslararası İşçi Derneği'nin yani Birinci Enternasyonal'in 28 Eylül 1864 tarihindeki kuruluş toplantısını böyle aktarıyordu.

1848 Devrimleri, bunların tümünün gericilikle uzlaşan burjuvazi tarafından zorbalıkla ezilmesi, sanayide yeni teknik buluşların kullanımı, sanayi üretiminin artması, sömürünün olağanüstü boyutlar alması, Avrupa işçi hareketini aynı çatı etrafında toplamak ve proleterler arasındaki dayanışmayı yükseltmek görevi ile karşı karşıya getirdi. 1847'de Karl Marx ve Friedrich Engels tarafından kurulan **Komünistler Birliği, «Bütün ülkelerin proleterleri birleşin»** belgisini onayladı. Çeşitli uluslardan 500 üyeyi kapsayan örgüt, Marx ve Engels'in kaleme aldıkları ilk marksist programı, **«Komünist Partisi Manifestosu»**nu, Marx ve Engels'in hazırladıkları tüzükle de **demokratik merkeziyetçilik** ilkelerini kabul etti. Bu birlik 1852 yılında, değişen koşullar gözönüne alınarak lağvedildi.

Enternasyonal'in en üst organı her yıl toplanan kongreleriydi. Genel Konsey daimi temsilcilik görevini, yapıyordu. Uluslararası İşçi Derneğine tek tek kişiler, seksiyonlar ve işçi kuruluşları (partiler, sendikalar, kooperatifler vb.) üye oldular. Dernek bunları federatif bir çatı altında birleştiriyordu.

Enternasyonal, kısa süre içinde Avrupa'da ve Amerika'da geniş bir kitle desteği kazandı. Daha 1866 yılında Enternasyonal dört basın organına sahipti. Bunlar Paris, Londra, Brüksel ve İsviçre'de yayınlanıyordu. Hollanda'nın tüm kentlerinde seksiyonları vardı. 1869 yılında İspanya'da 20 bin işçiyi temsilen 195 örgütü, Belkiça'dan 64 bin üyesi bulunuyordu. 1873 yılında yalnız Portekiz seksiyonu 15 bin üye kaydetmişti.

İLK KONGRELERDEN LA HAYE KONGRESİNE

İlk Kongre, **3-8 Eylül 1866** tarihleri arasında **Cenevre**'de toplandı. En hararetli tartışmalar, **«Ekonomik savaşım mı, politik savaşım mı»** konusu üzerinde yapıldı. Sonunda alınan kararda şöyle deniyordu:

«Kongre, savaş durumunda, endüstride ücretlerin korunması icin yardımlaşmaya gidilmesi gerektiğini ilân eder. Fakat aynı zamanda ulaşılacak daha yüksek bir hedefin de varolduğunu açıklamak onun görevidir. Bu görev ücret sisteminin kaldırılmasıdır». Birinci kongre, Amerikan işçi örgütlerinin harekete katılması açısından da önem taşırken küçük burjuva akımı Proudhonculuğa karşı hayli ateşli tartışmalarla da dikkat çeker.

Lozan Kongresi: 2-8 Eylül 1867 64 delegenin hazır bulundukları bu toplantıda proletaryanın çeşitli sorunlarıyla birlikte, politik özgürlük konusu görüşüldü.

Kongre'de ayrıca Cenevre'de toplanacak olan barışı koruma kongresine katılım kararı alındı.

Brüksel Kongresi: 6-13 Eylül 1868. 102 delegenin katıldığı bu kongre açıldığında Enternasyonal Fransa seksiyonunun kimi üyeleri tutuklanmış, diğer seksiyonlar üzerindeki baskılar da olağanüstü artmıştı. Yine aynı dönemde Fransa ile Prusya, Polonya'yı paylaşmak için savaşa hazırlanmaktaydılar. Kongre, daha önceki toplantılarda alınan kararların derhal uygulanması, bir savaş patlak verdiğinde işçilerin savaşa karşı çıkmaları ve iş bırakmaları kararlarını aldı. Bu kongrede ilk kez toprak sorunu, geleceğin toplumunda toprakların bireysel mülkiyet altında mı tutulacağı, yoksa kollektif mülkiyetin mi gerektiği tartışıldı. Anarşizmin babası sayılan Bakunin, ilk kez bu kongrede boy gösterdi ve kongreye bir bildiri gönderdi. Bakunin'in hiçbir otorite tanımayan, devrimle birlikte devletin tümünü ortadan kalkmasını isteyen tezleri eleştirilere hedef oldu. Delegeler proletaryanın iktidarı ele geçirmesi, burjuva devlet mekanizmasını parçalaması, eski düzenin hortlamaması için, kendi devlet düzenini yaratması gerektiği görüşündeydiler.

Bale Kongresi: 5-12 Eylül 1869. 82 delegenin katıldıkları kongre, grevlerin yükseldiği bir döneme rastlıyordu. Özellikle Lyon'daki ipek dokuma sanayi işçilerinin yiğit direnişi ve bu direnişte kadınların oynadığı önemli rol, dikkatlerin kadın emekçiler üzerinde toplanmasına yol açtı. Bakunin Enternasyonal içerisindeki faaliyetlerini artırmış, Enternasyonal'i kendi görüşleri hizmetine sokmak için çeşitli seksiyonlarla ilişkiye geçmişti. Bu amaçla Sosyalist Demokratlar İttifakını kurmuş, bu örgütün Enternasyonale alınmasını istemişti. Ancak Konsey, Bakunin'in proleterlerin görüşlerini yansıtmadığı, işçileri temsil etmediği gerekçesiyle İttifakı Enternasyonale almadı.

SAVAŞ, KÖMÜN VE LA HAYE KONGRESİ

Fransa-Prusya savaşı sırasında Enernasyonal, ateşli bir biçimde savaşa karşı çıktı. «Milli şeref» bahanesi altında yatan siyasal ve ekonomik ihtirasları sergiledi. Savaş konusundaki bir bildiride şöyle deniyordu: **«Enternasyonalin bütün ülkelerdeki bölümleri, isci sınıfını harekete çağırmalıdır. İşçiler ödevlerini unutup pasif davranırlarsa, bu korkunç savaş daha dehşet verici ve geniş çatışmalara yol açacak ve milletler arasındaki bu geniş çatışmada, kılıç, toprak ve sermaye sahipleri, işçiler üzerindeki zaferlerini tazelemek imkanını bulacaklardır.»**

1871 başlarından itibaren, Enternasyonal Paris seksiyonu yoğun bir çalışma dönemine girdi. Paris'in kuşatıldığı tarihlerde işçiler, emekçiler, yoksul halk ayaklandılar. 18 Mart 1871'de Paris Komünü ilan edildi. Komüncüler, aralarındaki ideolojik ayrılıklara, elverişsiz dış ve iç koşullara karşın, tarihte ilk kez proletarya diktatörlüğünü kurdular. Komün, Enternasyonalin eseriydi. Marx, Paris Komüncülerinin şan, şeref ve yiğitlik dolu destanını günü gününe izledi. Daha sonra da Enternasyonal adına yazdığı «Fransa'da İç Savaş» yapıtında, yenilginin olduğu kadar yeni ortaya cıkan perspektiflerin de analizini yaptı.

Komünden dört ay kadar sonra Enternasyonal 17-22 Eylül 1871 tarihlerinde Londrada bir konferans topladı. Konferansta Enternasyonal'in önüne çıkan tehlikeler ve bunlara karşı alınacak önlemler görüşüldü.

Enternasyonal'in en önemli kongresi, **2-7 Eylül 1872** tarihleri arasında toplanan ve 65 delegenin katıldığı **La Haye Kongresidir.** Bu kongrede Bakuninciler, «Emekçiler Enternasyonal Derneği tüzüğüne tamamen aykırı bir tüzüğe dayanarak kurulmuş gizli bir ittifak» kurmak, Enrnasyonal'in saygınlığını kullanarak kendi sapık görüşlerine pay çıkarmak ile suçlanarak Enternasyonal'den çıkarıldılar.

La Haye Kongresinde onaylanan en önemli karar ise, tüzüğün 7. maddesine Marx tarafından yapılan ektir.

7. madde şöyle tanımlandı:

Mülk sahibi sınıfların kollektif iktidarına karşı verdiği savaşta proletarya, mülk sahibi sınıfların kurdukları bütün eski partilere karşıt olarak ancak kendi öz partisini ortaya koyarak eylemde bulunabilir.

«Proletaryanın böyle bir siyasal parti'de örgütlenmesi sosyal devrimin ve onun amacı olan sınıfların ortadan kaldırılmasının zorunlu şartıdır.

«İşçi sınıfının daha önce ekonomik savaş içinde elde etmiş olduğu güçbirliği, sömürücülerin siyasal gücüne karşı yaptığı savaşta, yine bu sınıfın elinde yararlı bir araç olmalıdır.

«Toprak ve sermaye sahipleri, ekonomik tekellerini sürdürmek ve emeği boyunduruk altında tutmak için, siyasal ayrıcalıklardan her zaman yararlandıklarına göre, siyasal iktidarın ele gçirilmesi, proletaryanın en büyük görevi olarak ortaya çıkmaktadır.»

Enternasyonal'in son kongresi, **15 Temmuz 1876** tarihinde ABD'de Filadelfiya'da toplandı. Bu kongrede, Enternasyonal marşının yazarı Eugene Pattier de hazır bulundu. Kongre, uluslararası işçi sınıfı hareketinin önündeki görevi, tek tek ülkelerde yeni tip partilerin kurulması olarak saptadı. Bu nedenle de örgüt lağvedildi.

Birinci Enternasyonal'ın dünya komünist hareketi açısından taşıdığı önemi Lenin, şöyle ifade eder :

«Bizim, şu anda kurma mutluluğuna eriştiğimiz dünyadaki ilk sosyalist cumhuriyetin temellerini Birinci Enternasyonal atmıştır.»

Birinci Enternasyonal'in günümüz açısından ana önemi ise, onun, işçi sınıfının bağımsız, yeni tip siyasal örgütlenmesinin, iktidarı olmanın vazgeçilmez koşulu olduğunu ortaya koymasıdır.

Kuruluşunun 115. yılında, Birinci Enternasyonal geleneği, dünya işçi sınıfı hareketinin bağrında yaşıyor.

SAVAŞ YOLU Haftalık Gazete
Sahibi: **Oya BAYDAR**
Yazışleri Müdürü: **ALİ İHSAN ÖZGÜR**
Mustafa Sayım SILAR

● **YÖNETİM YERİ** : 3. Beyler Eminsoy İşhanı K. 3 No: 304 - Kemeraltı - **İZMİR** ● **BANKA HESAP NO.** Y. Kredi Bankası Çemberlitaş Şb. 1736-53 ● **ABONE KOŞULLARI:** Yıllık 400 TL., 6 Aylık 200 TL. 3 Aylık 100 TL. ● **YURT DIŞI ABONE:** F. ALMANYA 80 DM. HOLLANDA 100 GULDEN FRANSA 180 FF. ● **İLAN KOŞULLARI:** (İç Sayfalar) sütun cm. 50 TL. ● **DİZGİ:** Doğruluk Mat. Tic. Koll. Şti. ● **BASKI:** S.S. Tükel - Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No: 18 — **İZMİR** ● **SON BASKI TARİHİ** 25 Eylül 1979